

Hizb-ut Tahrir

حزب التحرير

Hizb-ut Tahrir

Kuruluşu
H. 1372 - M. 1953

4 *Hizb-ut Tahrir*

**Dar-ul Ummah
Basın-Yayın-Dağıtım
Beyrut-Lübnan
P.K 135190**

**Birinci Baskı
H. 20 Şaban 1405
el-Muvafık M. 09 Mayıs 1985**

**İkinci "Mutemet" Baskı
H. 15 Cumâde'1 Ulâ 1431
el-Muvafık M. 29 Nisan 2010**

İçindekiler

<i>Hizb-ut Tahrir</i>	10
<i>Hizb-ut Tahrir'in Kuruluş Sebepleri</i>	10
<i>Siyasî Partilerin Kurulmasının Şer'an Gerekliliği</i>	11
<i>Hizb-ut Tahrir'in Gayesi</i>	21
<i>Hizb-ut Tahrir'e Üyelik</i>	22
<i>Hizb-ut Tahrir'in Çalışması</i>	23
<i>Hizb-ut Tahrir'in Çalışma Sahası</i>	25
<i>Hizb-ut Tahrir'de Benimseme</i>	26
<i>Hizb-ut Tahrir'in Metodu</i>	28
<i>Hizb-ut Tahrir'in Fikri</i>	36
<i>İslam Akidesi</i>	37
<i>Şer'î Kaideler</i>	41
<i>Şer'î Tarifler</i>	43
<i>Şer'î Olmayan Tarifler</i>	44
<i>Dünyadaki Mevcut İdeolojiler</i>	46
<i>Kapitalist Demokrasi</i>	46
<i>İslam'ın Hürriyetler Hakkındaki Görüşü</i>	46
<i>İslam'ın Demokrasi Hakkındaki Görüşü</i>	48

<i>Komünizm.....</i>	<i>49</i>
<i>Hadaret ve Medeniyet.....</i>	<i>51</i>
<i>İslam'da Yönetim Nizamıyla İlgili Hükümler.....</i>	<i>52</i>
<i>İslami Sulta/Otorite</i>	<i>52</i>
<i>İslam'da Yönetim Nizamının Şekli.....</i>	<i>53</i>
<i>Halifeyi Nasbetmenin Metodu</i>	<i>53</i>
<i>Hilafet Devleti'nin Tek Oluşu</i>	<i>57</i>
<i>İslam'da Yönetim Kaideleri</i>	<i>58</i>
<i>İslami Devlet'in Cihazları</i>	<i>60</i>
<i>Siyasî Partiler.....</i>	<i>63</i>
<i>Yöneticilerin Muhasebesi</i>	<i>64</i>
<i>Allah'a Masiyeti (İsyanı) Emretmedikçe İslam'la Hükmeden Yöneticiye İtaat Farzdır</i>	<i>64</i>
<i>Apaçık Küfürle Hükmetmesi Dışında İslam'la Hükmeden Yöneticiye Karşı Çıkmak Haramdır</i>	<i>65</i>
<i>İslam'da Ekonomi Nizamıyla İlgili Hükümler.....</i>	<i>66</i>
<i>İslam'da Ekonomi Siyaseti</i>	<i>67</i>
<i>İslam Nazarında Ekonomik Problem.....</i>	<i>67</i>
<i>Mal Mülkiyetinin Aslı.....</i>	<i>68</i>
<i>Mülkiyet Çeşitleri.....</i>	<i>68</i>
<i>Birincisi: Ferdî Mülkiyet</i>	<i>68</i>

<i>Mülk Edinme Sebepleri</i>	69
<i>Kapitalist Anonim Şirketleri</i>	69
<i>İkincisi: Kamu Mülkiyeti</i>	70
<i>Kamu Mülkiyetinden Faydalanma Keyfiyeti</i>	73
<i>Üçüncüsü: Devlet Mülkiyeti</i>	74
<i>Araziler</i>	75
<i>Arazi Çeşitleri</i>	75
<i>Fabrikalar</i>	76
<i>Beyt-ul Mâl</i>	76
<i>Nakdin Altın ve Gümüş Olmasının Gerekliliği</i>	77
<i>Öğretim Siyaseti</i>	79
<i>Genel İlişkiler ve Harici Siyasetle İlgili Fikirler ve Hükümler</i>	80
<i>Dâr-ul İslam ve Dâr-ul Küfür</i>	80
<i>Cihat</i>	81
<i>Devletler Arası İlişkiler</i>	82

“Aranızda hayra [İslam’a] davet eden, marufu emreden ve münkerden nehyeden bir ümmet [siyasi hizb/parti] bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir!” [Âl-i İmrân 104]

1- Hizb-ut Tahrir

Hizb-ut Tahrir, ideolojisi İslam olan siyasi bir partidir. Siyaset onun işi ve İslam onun ideolojisidir. Ümmetin İslam'ı kendisine dava edinmesi, Hilafet'i ve Allah'ın indirdikleriyle yönetimi tekrar varlık sahasına geri getirmesi amacıyla ümmete liderlik etmek için ümmet arasında ve ümmetle birlikte çalışır.

Hizb-ut Tahrir; ne ilmî ne akademik ne de hayır işleriyle uğraşan bir kitle olmayıp siyasi bir kitledir. İslam düşüncesi, onun hem cisminin ruhu hem nüvesi hem de hayatının sırrıdır.

2- Hizb-ut Tahrir'in Kuruluş Sebepleri

Hizb-ut Tahrir, Allahuteala'nın;

“Aranızda hayra [İslam'a] davet eden, marufu emreden ve münkerden nehyeden bir ümmet [siyasi hizb/parti] bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir!”
[Âl-i İmrân 104] kavline icabet ederek İslami ümmeti düşmüş olduğu şiddetli çöküntüden kalkındırmak, küfür fikirleri, nizamları, hükümleri, kafir devletlerin hakimiyeti ve nüfuzundan kurtarmak ve Allah'ın indirdikleriyle yönetimin geri gelmesi için İslami Hilafet'i varlık sahasına geri getirmek gayesiyle kurulmuştur.

Siyasi Partilerin Kurulmasının Şeran Gerekliliği:

Birincisi: Hizbin, [_____] "Aranızda bir ümmet [siyasi hizb/parti] bulunsun" kavline icabeten kurulmuş olmasını gelince; çünkü Allah Subhânehu, Müslümanlara bu ayette aralarında şu iki işi yapmak üzere kitleleşmiş bir cemaatin bulunmasını emretmiştir.

Birincisi: Hayra, yani İslam'a davet etmek.

İkincisi: Marufu emretmek ve münkerden nehyetmek.

Kitleleşmiş bir cemaatin kurulmasına ilişkin bu emir, sadece talep yönünde bir emirdir. Ancak bunun kesin talep olduğuna delalet eden karineler vardır. Zira bu kitleleşmiş cemaatin yapması için ayetin belirlediği -İslam'a davet etmek ile marufu emretmek ve münkerden nehyetmek- işi, birçok ayet ve hadiste sabit olduğu üzere Müslümanların üzerlerine yerine getirmeleri gereken bir farzdır. Nitekim Sallallahu Aleyhi ve Sellem, şöyle buyurmuştur:

"Nefsimi elinde tutan

[Allah'a] yemin olsun ki ya marufu emreder ve münkerden sakındırırınız yada Allah, üzerinize katından bir ceza gönderir. Sonra O'na dua edersiniz ama (artık) icabet edilmez." [Ahmed, rivayet etti.] Dolayısıyla bu hadis, ayetteki talebin kesin talep ve ondaki emrin de vacip olduğuna dair bir karine olmaktadır.

Bu kitleleşmiş cemaat, siyasi bir hizb/parti olmalıdır. Bu ise ayetin bir taraftan Müslümanlardan aralarında bir cemaat

12 *Hizb-ut Tahrir*

kurmalarını talep etmesinden diğer taraftan bu cemaatin işini İslam'a davet etmek, marufu emretmek ve münkerden nehyetmek olarak belirlemesinden dolayıdır.

Marufu emretmek ve münkerden nehyetmek işi ise yöneticilere marufu emretmeyi ve onları münkerden nehyetmeyi de kapsar. Hatta yöneticileri muhasebe etmek ve onlara nasihat etmek marufu emretme ve münkerden nehyetme işlerinin en önemlisidir. Bu ise siyasi bir iştir. Hatta hem en önemli siyasi işlerdendir hem de siyasi partilerin en bariz işlerindedir.

Böylece bu ayet, siyasi partilerin kurulmasının vacip olduğuna delalet etmektedir.

Ancak ayet, kitlelerin İslami partiler olmalarını sınırlandırmıştır. Çünkü ayetin belirlediği İslam'a davet etmek, -İslam hükümlerine göre- marufu emretmek ve münkerden nehyetmek işi, ancak İslami kitleler ve partilerle gerçekleştirilir.

İslami parti ise İslam akidesine dayanan, İslami fikirleri, hükümleri ve çözümleri benimseyen ve hareket metodu Resul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in metodu olan partidir.

Bundan dolayı Müslümanlar arasında fikir ve metot olarak İslami olmayan esaslar üzerine kurulu kitlelerin bulunması caiz değildir. Çünkü Allah, Müslümanlara hem böyle emretmiştir hem de bu varlık âleminde tek doğru uygun ideoloji İslam'dır. Zira İslam, fıtrata uygun ve insanı insan olması itibarıyla tedavi etmeye dayanan küresel bir ideolojidir. İnsanın içgüdülerini ve uzvi ihtiyaçlarını bastırmaksızın yada serbest bırakmaksızın veya birini diğere baskınlaştırmaksızın çözmekte, tanzim etmekte,

bunların doyumunu sahih bir düzenleme ile düzenlemektedir. Dolayısıyla İslam, hayatın tüm işlerini tanzim eden kapsamlı bir ideolojidir.

Allah Subhânehu, ister akait ve ibadet hükümleri gibi yaratıcılarıyla olan iliŐkilerini ister ahlak, yiyecek ve giyecek gibi kendileriyle olan iliŐkilerini isterse muamelat ve diŐer hükümler gibi baŐkalarıyla olan iliŐkilerini tanzim eden hükümler olsun Müslümanların İslam hükümlerinin tamamı ile mukayyet olmalarını zorunlu kılmıştır.

Keza Allah, Müslümanlara hayatın bütün işlerinde İslam'ı kapsamlı Şekilde tatbik etmelerini, İslam ile hükmetmelerini, anayasalarının ve diŐer kanunlarının Allah'ın kitabından ve Resulü [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in sünnetinden alınmıŐ Şeri hükümler olmasını vacip kılmıştır. Allahuteala Şöyle buyurdu:

“Aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet! Sana gelen haktan (yüz çevirip de) sakın onların hevalarına tabi olma!” [el-Mâide 48] Ve Şöyle buyurdu:

“Aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet ve onların arzularına uyma! Allah'ın sana indirdiklerinin bir kısmından seni saptırmalarından sakın!” [el-Mâide 49] İslam'ı inkar ederek İslam ile hkmetmemeyi küfür etmek saydı.

Allahuteala Şöyle buyurdu:

“Her kim Allah'ın indirdikleri ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir.” [el-Mâide 44]

Kapitalizm ve sosyalizmin de kendisinden olduğu komünizm gibi İslam dışındaki ideolojiler, insan tarafından koyulmuş insan fıtratıyla çelişen birer bozuk ideolojidir. Artık bunların bozukluğu ve ayıpları ortaya çıkmıştır. Bunlar İslam ve hükümleri ile çelişmektedir. Dolayısıyla bunları almak da bunlara davet etmek de bunların esası üzerine kitleleşmek de haramdır.

Bundan dolayı Müslümanlar, fikir ve metot olarak sadece İslam esası üzerine kitleleşmelidirler. Kapitalist veya komünist veya sosyalist veya milliyetçi veya vatancı veya masonluk veya benzeri esaslara göre kitleleşmeleri Müslümanlara haramdır. Bunun içindir ki komünist veya sosyalist veya kapitalist veya milliyetçi veya vatancı veya masonik partiler kurmaları haram olduğu gibi bunlara katılmaları veya bunların propagandalarını yapmaları da haramdır. Zira bunlar, birer küfür partisidir ve küfre davet etmektedirler. Oysa Allah, şöyle buyurmaktadır:

“Her kim, İslam’dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden (böyle bir din) asla kabul edilmeyecek ve o, ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır.” [Âl-i İmrân 85] Ve sadedinde olduğumuz ayette şöyle geçmektedir: []
“Hayra davet eden”, yani İslam’a davet eden demektir. Yine Resul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem], şöyle buyurmaktadır:

“Her kim işimiz (dinimiz) üzere olmayan bir amel işlerse reddedilir..” [Muttefukun Aleyh]

İslam, fırkacı partiler ve asabiyetçiliğe (ırkçılığa) davet eden partiler kurmayı haram kıldığı gibi bunların esası

üzerine kitleleşmeyi ve bunlara davet etmeyi de haram kılmıştır. Bunlar uğrunda savaşmayı da büyük bir günah saymıştır. Nitekim Cendeb İbn-u Abdullah el-Beceliyye'den Resulullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

“Her kim asabiyetçiliğe davet eden veya asabiyetçiliğe yardım eden körü körüne çekilmiş bir bayrak altında öldürülürse bu bir cahiliye ölümüdür.”
[Muslim tahrir etti]

İkincisi: İslami ümmeti düşmüş olduğu çöküntüden kalkındırmak, küfür fikirleri, nizamları, hükümleri, kafir devletlerin hakimiyeti ve nüfuzundan kurtarma gayesine gelince; bu, ümmetin inhitatna yol açan fikirler ile mefhumları temelli ve kapsamlı bir şekilde değiştirerek onu fikren yükseltmekle, ümmette sahih İslam fikirleri ve mefhumları oluşturmakla olur. Ta ki ümmet, hayattaki davranışlarını İslam fikrilerine ve hükümlerine göre biçimlensin.

Ümmeti layık olmadığı bu korkunç çöküntüye düşüren faktör ise hicrî ikinci asırdan bugüne kadar İslam düşüncesini ve metodunu örten birtakım amiller yüzünden İslam'ın anlaşılmasında ve uygulanmasında Müslümanların zihinlerine arız olan şiddetli zafiyettir.

Bu örtücü amiller aşağıdaki en belirgin durumların sonucunda ortaya çıkmıştır:

1. Hint, Fars ve Yunan felsefelerinin nakli ve kimi Müslümanların İslam ile bu felsefeler arasında tam bir

tenakuzluk bulunmasına rağmen İslam ile bu felsefeler arasında uzlaştırma teşebbüsleri.

2. İslam'a nefret dolu kindarların İslam'ı çarpıtmak ve Müslümanları İslam'dan uzaklaştırmak amacıyla İslam'dan olmayan fikirleri ve hükümleri ona sokmaları.

3. İslam'ın anlaşılmasında ve uygulanmasında Arap dilinin ihmali. Allah'ın dininin kendi dilinden başka bir dille anlaşılmasına ve ortaya çıkan yeni vakıalara ilişkin hükümlerin içtihat yoluyla istinbat edilmesi Arapça dili olmadan mümkün olmamasına rağmen hicri yedinci asırda İslam'dan ayrılması.

4. İslam'ı ortadan kaldırmak amacıyla Müslümanları İslam'dan ayırmak ve uzaklaştırmak için miladî on yedinci asırdan beri kafir Batılı devletlerin misyonerlik, kültürel ve sonra da siyasi istilasını.

Müslümanları kalkındırmaya dönük birçok girişimler ve hareketler kaim oldu. Ancak bunların hepsi de fiyasko ile sonuçlandı, Müslümanları kalkındıramadı ve korkunç düşüşü engelleyemedi.

Müslümanları İslam'la kalkındırmak için kaim olan bu girişimlerin ve hareketlerin fiyasko sebebi ise birçok hususa bağlıdır ki bunlardan bazıları şunlardır:

1. Örtücü amillerden etkilenmelerinden dolayı Müslümanları kalkındırmak ile kaim olanlarca, İslami fikrin dakik bir anlayış ile anlaşılmasıdır. Onlar, zihinlerinde vazih olmamasından ötürü kendisiyle Müslümanları kalkındırmak, sorunlarını çözmek ve uygulamak istedikleri fikirleri ve hükümleri sınırlandırmaksızın açık genel bir şekilde İslam'a davet

ediyorlardı. Böylece onlar, kendisinden beslensin diye vakıayı düşüncelerinin kaynağı yaptılar, İslam ile çelişmesine rağmen mevcut vakıayla örtüşsün diye İslam'ı, nasslarının taşımadığı manalarla tevil ve tefsir etmeye kalkıştılar, vakıayı İslam'a ve hükümlerine göre değiştirmek için onu düşüncelerinin konusu yapmadılar.

Bunun içindir ki hürriyetlere, demokrasilere, kapitalist ve sosyalist nizamlara çağırıldılar ve İslam'la tamamen çelişmelerine rağmen bunları İslam'dan saydılar.

2. İslam fikrinin ve hükümlerinin uygulanmasında İslam'ın metodunun bu kimselerde tamamen vazih olmamasıdır. Dolayısıyla İslami fikri doğaçlama vesilelerle ve kapalılığın sardığı bir şekilde taşıdılar.

Böylece İslam'ın dönüşünün; mescitler inşa etmekle, telifler yayınlamakla veya hayır ve yardımlaşma cemiyetleri kurmakla veya toplumun ıslahının fertlerin ıslahı ile mümkün olacağını zannederek toplumun fesadından, küfür fikirlerinin, hükümlerinin ve nizamlarının toplum üzerindeki hakimiyetinden gafil kalarak ahlak terbiyesiyle ve fertleri ıslah etmekle olacağını düşünmeye başladılar. Oysa toplumun ıslahı, ancak toplumun fikirleri, duyguları ve nizamlarının ıslahı ile mümkündür. Toplumun ıslahı fertlerinin ıslahına götürür. Zira toplum, sadece fertlerden ibaret değildir. Toplum, ancak fertlerden ve alakalardan, yani fertlerden, fikirlerden, duygulardan ve nizamlardan ibarettir. Nitekim bu durum, Resul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in cahiliye toplumunu İslami bir topluma dönüştürmeye dönük çalışmasında açık olan bir

hususudur. Zira önce mevcut akaidi İslami akideye, cahiliye fikirleri, mefhumları ve adetleri İslam fikirlerine, mefhumlarına ve hükümlerine dönüştürmek sonra da insanların duygularını cahiliye akaidine, fikirlerine ve adetlerine bağlılıktan İslami akideye, fikirlere ve hükümlere bağlamak için çalışmaya başlamıştır. Ta ki Allah, Medine’de toplumu değiştirmeyi ona nasip etmiştir. Zira Medine halkının çoğu İslam akidesini din edinmeye, İslam’ın fikirlerini, mefhumlarını ve hükümlerini benimsemeye başlamıştır. İşte o zaman Resulullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem], İkinci Akabe Biati gerçekleştikten sonra ashabı ile birlikte Ensara, yani Medine’ye hicret etmiş ve onlara İslam’ın hükümlerini tatbik etmeye başlamış böylece Medine’de İslami toplumu vücuda getirmiştir.

Veya İslam’ın dönüşünün maddi eylemlerle ve silah çekmekle olacağını düşünmeye başladılar. Dâr-ul İslam ile dâr-ul küfür arasını ve her iki dârda da daveti taşıma keyfiyeti ile münkere karşı çıkmanın arasını ayırt etmediler:

Her ne kadar bugün içinde yaşadığımız dârdaki insanların çoğunluğu Müslüman olsa da şeri ıstılaha göre dâr-ul küfürdür. Çünkü küfür hükümlerini tatbik etmekte olup Resul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]’in biset günlerindeki Mekke’ye benzemektedir. Dolayısıyla bugün mevcut dârda daveti taşımak, maddî eylemlerle değil Resul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]’in daveti Mekke’de taşıdığı gibi davet ve siyasi eylemlerle olur. Zira Allah’ın Resülü, daveti taşımakla sınırlı kalmış ve maddî eylemlerde bulunmamıştır. Çünkü maksat, dâr-ul

İslam'da Allah'ın indirdikleriyle hükmeden yöneticiyi değiştirmek değildir. Aksine maksat fikirleri ve nizamlarıyla dâr-ul küfrü değiştirmektir. Dâr-ul küfrün değiştirilmesi ise Resulullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in Mekke'de yaptığı gibi ondaki fikirleri, duyguları ve nizamları değiştirmekle olur.

Allah'ın indirdikleriyle hükmedilen dâr-ul İslam'a gelince; eğer yöneticisi kalkar ve sarih küfürle hükmederse Müslümanlar bu hususta ona karşı çıkmalı ve İslam'la hükmetmeye geri dönmesi için onu muhasebe etmelidirler. Vazgeçmediği takdirde Allah'ın indirdikleriyle yönetime geri dönmeye icbar etmek için ona karşı silah çekmeleri vaciptir. Aynen Ubade İbn-u Samit hadisinde varit olduğu gibi:

“Yanınızda Allah katında hakkında bir burhanın olduğu apaçık bir küfür görmedikçe emir sahipleri ile çekişmeyeceğimize” Ve Muslim'in rivayet ettiği Avf İbn-u Malik hadisinde varit olduğu gibi: :

“Denildi ki: Ey Allah'ın resulü! Kılıçlarımızla onlara karşı koymayalım mı? Dedi ki: “Aranızda salahu ikame ettikleri müddetçe hayır.” Salahun ikamesi ise İslam ile hükmetmekten kinayedir. İşte bu iki hadis, dâr-ul İslam'da Müslüman yöneticinin muhasebesi, bu muhasebenin nasıl olacağı ve dâr-ul İslam'da açık küfrün ortaya çıkmasını engellemek için yöneticiye karşı maddi gücün ne zaman kullanılacağıın beyanı hakkında gelmiştir.

Üçüncüsü: Hilafet Devleti'ni ve Allah'ın indirdikleriyle yönetimi tekrar varlık sahasına geri getirmek için çalışma gayesine gelince; çünkü Allah [Subhânehu ve Te'alâ], hem Müslümanlara şeri hükümlerin tamamı ile mukayyet olmalarını hem de Allah'ın indirdikleriyle hükmetmelerini vacip kılmıştır. Bu ise ancak insanlara İslam'ı tatbik edecek bir İslami Devlet'in ve bir halifenin varlığıyla mümkündür.

Müslümanlar, Hilafet Devleti'nin I. Dünya Savaşı'nda yıkılmasından bu yana hem İslami Devlet'ten hem de İslam'la yönetimden yoksun olarak yaşamaktadırlar. Bunun içindir ki hem Hilafet'i hem de Allah'ın indirdikleriyle yönetimi tekrar varlık sahasına geri getirmek için çalışmak İslam'ın zorunlu kıldığı bir farzdır. Bu, hakkında ne muhayyerliğin ne de bir gevşekliğin söz konusu olmadığı kesin bir farzdır. Bu farzı yerine getirmede kusur göstermek Allah'ın şiddetli bir azapla cezalandıracağı büyük masiyetlerden biridir. Nitekim SallAllahu Aleyhi ve Sellem, şöyle buyurmuştur:

"Her kim boynunda biat olmadığı halde ölürse cahiliye ölümü ile ölmüş olur." [Muslim rivayet etti] Çünkü bu farzı yerine getirmekten geri kalmak İslam'ın en önemli farzlarından bir farzı yerine getirmekten geri kalmaktır. Zira İslam hükümlerini ikame etmek dahası İslam'ı hayat sahasında ortaya çıkarmak bu farza bağlıdır ki şer-i kaide şöyledir: [

] **"Kendisi ile vacibin tamamlandığı şey de vaciptir."**

Bundan dolayı Hizb-ut Tahrir kuruldu ve H. 28 Cumâde's Sâni el-muvafık 14.03.1953'de Kudüs'te kendisini

ilan etti. Kitleleşmesini İslami akide üzerine oturttu, gayesini gerçekleştirmek için seyrinde kendisine gerekli İslami fikirleri ve hükümleri benimsedi ve Müslümanları İslam'la kalkındırmak için kaim olan kitlelerin başarısızlığına yol açan tüm eksiklikleri ve sebepleri telafi etti. Ardından Allah'ın kitabı ve resulünün sünnetinin vahiy ile getirdiği, icmâ-us sahabe ve kıyasın irşat ettiği fikir ve metodu, dakik fikrî bir kavrayış ile kavradı. Vakıayı düşüncesine kaynak yapmadı. Bilakis vakıayı İslam hükümlerine göre değiştirmek için düşüncesinin konusu yaptı. Resul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in Medine'de devleti ikame edinceye kadar Mekke'de daveti taşırken seyrinde izlediği ve kendisine göre hareket ettiği metoduna bağlandı, İslam akidesini ve benimsediği İslam fikirleri ile hükümlerini, fertlerini birbirine bağlayan bağ yaptı.

Bunun içindir ki Hizb-ut Tahrir, ümmetin kendisine kucak açmasına ve onunla birlikte yürümesine layık olan bir partidir. Hatta ümmetin ona kucak açması ve onunla birlikte yürümesi vaciptir. Çünkü o, fikrini hazmeden, metodunu kavrayan, meselesini anlayan, Resul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in sîretinden sapmaksızın ve gayesini gerçekleştirmekten vazgeçmeksizin onu takip etmeye bağlanan tek partidir.

3. Hizb-ut Tahrir'in Gayesi

Hizb-ut Tahrir'in gayesi; İslami hayatı yeniden başlatmak ve İslami daveti taşımaktır. Bu gaye, Müslümanları hayatın tüm işlerinin İslami Devlet gölgesinde şer-i hükümlere göre yürütüldüğü, hayata bakış açısının helal ve haram olduğu

bir dâr-ul İslam ve İslami toplum altında İslami yaşantıya geri döndürmek demektir. O devlet ki Allah'ın kitabı ve resulünün sünneti ile hükmetmesi, İslam'ı cihat ve davet yoluyla bir risalet olarak dünyaya taşınması şartıyla işitip ve itaat etmeye biat etmek üzere Müslümanların içerisinde bir halife nasbedecekleri Hilafet Devleti'dir.

Partinin hedefi; ümmeti aydın fikre göre sahih bir kalkınma ile kalkındırarak onu geçmişteki izzetine ve şerefine geri döndürmeye çalışmaktır ki böylece dizginleri devletlerden, milletlerden ve halklardan çekip alsın da geçmişte olduğu gibi dünyayı tekrar İslam hükümlerine göre siyaset eden ve dünyanın işlerini güden birinci devleti haline gelmiş olsun.

Ayrıca parti, İslam yeryüzüne egemen oluncaya kadar küfürle, nizamlarıyla ve fikirleriyle çatışmak için insanlığın hidayetini ve ümmetin liderliğini elde etmeyi de hedefler.

4. Hizb-ut Tahrir'e Üyelik

Hizb, Arap yada Arap olmamalarına veya beyaz yada siyah olmalarına bakmaksızın Müslüman erkek ve kadınları üyeliğe kabul eder. Zira o, bütün Müslümanların partisidir. Irklarına, renklerine ve mezheplerine bakmaksızın tüm Müslümanları İslam'ı taşımaya ve nizamlarını benimsemeye davet eder. Zira parti, herkese İslam nazarıyla bakar.

Kişilerin partiye bağlanma metodu; İslam akidesine inanmaları, partisel kültürle olgunlaşmaları, İslami yükümlülükleri yerine getirmeleri, partinin fikirleri ve görüşlerini benimsemeleri yoluyla olur. Kişi partinin içinde eridiği, davetle kaynaştığı, fikirlerini ve mefhumlarını

benimsediği sürece kişiyi partiye kabul ettiren bizzat kendisidir. Dolayısıyla partinin fertlerini birbirine bağlayan bağ, İslami akidedir ve bu akideden fışkıran partisel kùltürdür. Bayanların halakaları, erkeklerin halakalarından ayrıdır. Bayanların halakalarının müşrifliğini kocaları veya mahremleri veya bayanlar yapar.

5. Hizb-ut Tahrir'in Çalışması

Hizb-ut Tahrir'in Çalışması; toplumun bozuk vakıasını değiştirmek ve toplumu İslami bir topluma dönüştürmek amacıyla İslami daveti taşımaktır. Bunu ise insanlar nezdinde onları tatbik etmeye ve gerekliliklerine göre amel etmeye sevk edecek bir kamuoyu ve kökleşmiş birer mefhum haline gelinceye kadar toplumdaki mevcut İslami olmayan fikirleri birer İslami fikre dönüştürmek, Allah ile resulünün razı olduklarından razı olan ve öfkelendiklerinden öfkelenen birer İslami duygu haline gelinceye kadar toplumdaki mevcut İslami olmayan duyguları değiştirmek, İslam'ın hükümlerine ve çözümlerine göre seyreden İslami ilişkiler haline gelinceye kadar toplumdaki mevcut İslami olmayan ilişkileri birer İslami ilişkiye dönüştürmek yoluyla yapacaktır.

İşte partinin yaptığı bu işler, birer siyasi iştir. Zira parti, bunlar yoluyla şer-i hükümler ve çözümlere göre insanların işlerini gütmektedir. Çünkü siyaset, İslam hükümleri ve çözümlerine göre insanların işlerini gütmektir.

Partinin yaptığı bu siyasi işlerde ümmetin, İslam'la eritilerek bozuk akidelerden, hatalı fikirlerden, mugalatalı mefhumlardan, küfür fikirleri ile görüşlerinin etkisinden

kurtulması amacıyla İslami kültürle kültürlendiği ortaya çıkar.

Partinin yaptığı bu siyasi işlerde fikrî çatışmanın ve siyasî mücadelenin olduğu da ortaya çıkar.

Fikrî çatışmaya gelince; küfür fikirleri ve nizamları ile olan çatışmada ortaya çıktığı gibi hatalı fikirler, bozuk akideler ve mugalatalı mefhumlar ile olan çatışmada da ortaya çıkar. Bu da bunların bozukluğunu beyan etmek, hatalı olduklarını ortaya koymak ve İslam'ın bunlar hakkındaki hükmünü açıklamakla olur.

Siyasî mücadeleye gelince; ümmeti sömürgeci kafirlerin hakimiyetinden ve nüfuzundan kurtarmak ve Müslümanların diğer beldelerindeki fikrî, kültürel, siyasî, ekonomik, askerî ve benzeri köklerini kazımak amacıyla onlarla yapılan çatışmada ortaya çıkar.

Bu siyasî mücadele, yöneticilerle çekişilmesinde, ümmete yönelik hıyanetlerinin ve komplolarının ifşa edilmesinde, ümmetin haklarını yedikleri veya ona karşı yükümlülüklerini yerine getirmede kusur gösterdikleri veya herhangi bir işini ihmal ettikleri veya İslam hükümlerine muhalefet ettikleri zaman muhasebe edilmelerinde ve onlara karşı çıkılmasında da ortaya çıkar.

Dolayısıyla ister yönetim konusu isterse yönetim konuları dışında olsun partinin her işi siyasi bir iş olup onun işi eğitim değildir. Zira o, bir medrese değildir. Onun işi vaaz ve irşat da değildir. Bilakis onun işi amel edilmesi, hayat ve devlet vakıasında ortaya çıkarılması amacıyla İslam fikirlerinin ve hükümlerinin ortaya konulduğu siyasî bir iştir.

Parti, İslam'ı bizzat tatbik edilmesi ve akidesinin de bizzat devletin, anayasanın ve diğer kanunların aslı haline gelmesi için taşır. Çünkü İslam akidesi, ister siyasî ister ekonomik ister kültürel ister içtimaî isterse bunlardan başkası olsun kendisinden insanın tüm sorunlarını çözen bir nizamın fıskırdığı akli ve siyasî bir akidedir.

6. Hizb-ut Tahrir'in Çalışma Sahası

İslam, küresel bir ideoloji olmakla beraber, başlangıçta uğrunda küresel bir şekilde çalışmak metodundan değildir. Bilakis ona küresel olarak davet edilmesi ve oralarda temerküz edinceye, böylece İslam Devleti kuruluncaya kadar bir yada birçok ülkenin çalışma mecali kılınması kaçınılmazdır.

Tüm âlem, İslami davet için elverişli bir mekandır. Fakat İslami beldelerin ehlinin, İslam'ı din edinmeleri itibariyle davetin buralarda başlaması kaçınılmazdır. İslami beldelerden bir cüz olan Arap beldeleri, İslam kültürünün temel unsurlarından biri ve İslam'ın cevheri bir parçası olan Kuran'ın ve hadisin dili Arapça dilini konuşmalarından dolayı başlangıçta bu davetin taşınmasında beldelerin evla olanı Arap beldeleridir.

Nitekim partinin ortaya çıkıp gelişmesinin başlangıcı ve daveti taşınması bazı Arap beldelerinde olmuştur. Sonra daveti taşırken tabii bir genişleme ile genişlemeye başlamıştır. Ta ki pek çok Arap ülkesinde ve Arap olmayan İslam ülkelerinde çalışır hale gelmiştir.

7. Hizb-ut Tahrir'de Benimseme

Ümmetin vakiasını, ulaştığı noktayı, Resul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in, raşidi halifelerin, onlardan sonra gelen tabiin asrının vakiasını etüt ettikten, araştırdıktan, düşündükten, Resul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'e, başlamasından Medine'de devleti ikame edinceye kadarki daveti taşıma keyfiyetine müracaat ettikten ardından Medine'deki seyrediş keyfiyetini etüt ettikten, Allah'ın kitabına, resulünün sünnetine ve bunların irşat ettiği sahabenin icmâsına ve kıyasa müracaat ettikten, sahabenin, tabiinin ve müçtehit imamlarının kavilleriyle aydınlandıktan; işte tüm bunlardan sonra Hizb-ut Tahrir, fikir ve metoda ilişkin bir takım fikir, görüş ve hükümler benimsemiştir. Bunlar birer İslami fikir, görüş ve hükümden başka bir şey değildir. Bunların içinde İslami olmayan hiçbir şey yoktur ve İslami olmayan hiçbir şeyden de etkilenmemiştir. Bilakis bunlar, sadece İslami olup İslam asıllarından ve nasslarından başka bir şeye dayanmazlar.

Parti, bu fikirlerden, görüşlerden ve hükümlerden Hilafet Devleti'ni kurup halifeyi nasederek İslami hayatı yeniden başlatma ve daveti taşıma çalışmasının seyri için kendisine gerekli olanı benimsemiştir.

Parti, benimsediği ve kendisinden sadır olan fikirler, görüşler ve hükümler toplamını, insanlar için çıkartıp yayınladığı birçok kitabında ve neşriyatında derleyip toplamıştır.

Benimsenen kitaplar şunlardır:

- 1- İslam Nizamı,
- 2- İslam'da Yönetim Nizamı

- 3- İslam'da Ekonomi Nizamı
- 4- İslam'da İctimaî Nizam
- 5- Hizbî Kitleleşme
- 6- Hizb-ut Tahrir Mefhumları
- 7- İslam Devleti
- 8- İslam Şahsiyeti (3 cilt)
- 9- Hizb-ut Tahrir'in Siyasî Mefhumları
- 10- Hizb-ut Tahrir'in Siyasî Bakışları
- 11- Anayasa Mukaddimesi
- 12- İslami Nefsiyetin Dinamiklerinden
- 13- Hilâfet Devleti'nin Cihazları
- 14- Hilafet Devleti'nde Maliye
- 15- Hilafet Devleti'nde Öğretim Metodunun Esasları
- 16- Siyasî Meseleler
- 17- Hizb-ut Tahrir'in Değıştirme Metodu
- 18- Tarif

Hizbin Yayınladığı Diğer Kitaplar Şunlardır:

- 1- Hilafet Nasıl Yıkıldı
- 2- Ukubat (Cezalar) Nizamı
- 3- Beyyine Hükümleri
- 4- Marksist-Sosyalizmin Çürütülmesi
- 5- Tefekkür/Düşünme
- 6- Süratü'l-Bedihe/Kıvrak Zeka
- 7- İslam Düşüncesi

8- İltizam Nazariyesinin/Teorisinin Çürütülmesi

9- Sıcak Bir Çağrı

10- İdeal Ekonomi Politikası

11- Demokrasi Küfür Nizamıdır

12- Klonlamanın Şeri Hükümü

Aynı zamanda parti, fikrî ve siyasî binlerce neşriyat, müzekkere ve kitapçık yayınlamıştır.

Parti, bu fikir ve hükümleri insanlara taşırken bunları onlara ancak siyasî şekilde taşır. Yani bu fikir ve hükümleri onlara benimserler, bunlarla amel etsinler, yönetime ve hayat vakıasına ulaştırınsınlar diye verir. Çünkü bu, İslami bir parti ve üyeleri Müslüman olması itibarıyla partiye vacip olduğu gibi birer Müslüman olmaları itibarıyla onlara da vaciptir.

Parti, bu İslami fikir ve hükümleri benimserken vahyin getirdiği kitap, sünnet ve bu ikisinin irşat ettiği icmâ-us sahabe ve kıyasa dayanmıştır. Çünkü hüccet oluşları katî delille sabit olan sadece bu dört delildir.

8. Hizb-ut Tahrir'in Metodu

- Daveti taşırken izlenecek metot, Resul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in daveti taşırken izlediği metottan alınan şer-i hükümlerdir. Çünkü Allah'ın Resülü'ne ittiba etmek Allahuteala'nın şu kavillerinden dolayı vaciptir:

“Andolsun ki Resulullah'ta sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler

için gerçekten en güzel örnek vardır.” [elAhzâb 21],

“De ki: Eğer

Allah’ı seviyorsanız bana tabi olun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın.” [Âl-i İmrân 31],

“Resul size her ne getirdiyse onu alın ve sizi her neyden yasakladıysa ondan kaçının!” [el-Haşr 7] Resul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]’e ittiba etmenin, onu örnek edinmenin ve ondan almanın vacibiyetine delalet eden benzeri başka ayetler de vardır.

- Bugün Müslümanların dâr-ul küfürde yaşıyor olmalarından dolayıdır. Çünkü onlar, Allah’ın indirdiklerinden başkasıyla yönetiliyorlar. Dolayısıyla Müslümanların dârı, Resul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]’in gönderildiği zamanki Mekke’ye benzemektedir. Bunun içindir ki daveti taşıırken Mekke döneminin, örnek almanın mahalli olması gerekir.
- Resul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]’in Medine’de devleti ikame edinceye kadar olan Mekke’deki sîretini inceleyen bir kimse görür ki o, belirgin muayyen amellerde bulunduğu, özellikleri belirgin merhalelerden geçmiştir. Dolayısıyla parti, hareket metodunu, hareket merhalelerini ve bu merhalelerde yapması gereken amelleri Resul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]’in hareket merhalelerinde yaptığı amelleri örnek alarak almıştır.
- Buna binaen parti, hareket metodunu şu üç merhaleyle sınırlandırmıştır:

Birincisi: Partisel kitleyi teşkil etmek amacıyla partinin fikrine ve metoduna inanan şahıslar oluşturmaya dönük kültürlendirme merhalesi.

İkincisi: İslam'ı kendisi için bir mesele edinip hayat vakıasında ortaya çıkarmak üzere çalışması için İslam'ı yüklenmesi amacıyla ümmetle kaynaşma merhalesi.

Üçüncüsü: Yönetimi teslim alarak İslam'ı genel ve kapsamlı bir şekilde tatbik etme ve bir risalet olarak dünyaya taşıma merhalesi.

- Birinci merhaleye gelince; parti birinci merhaleye, kurucusu değerli âlim, büyük mütefekkir, güçlü siyasetçi ve Kudüs İstinaf Mahkemesi Kâdısı Üstat Takiyyuddin en-Nebhani [RahimahuAllah] tarafından H.1372-M.1953 yılında Kudüs'te başladı. Parti, bu merhalede ferdî şekilde fikrini ve metodunu arz etmek üzere ümmetin fertleriyle temas kuruyordu. İcabet eden kimseleri, benimsediği İslam fikirleri ve hükümleriyle eriyinceye, İslam'la kaynaşan, İslami akliyet ve İslami nefsiyete sahip ve daveti insanlara taşımak üzere harekete geçen İslami bir şahsiyet haline gelinceye kadar mürekkez tedris için partinin halakalarına yerleştiriyordu. Kişi bu seviyeye ulaştığında artık kendisini partiye kabul ettirmiş oluyor ve parti de onu üyeleri arasına katıyordu. Aynen Resul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in davetin üç sene süren ilk merhalesinde yaptığı gibi. Nitekim o, Allah'ın kendisiyle gönderdiği şeyleri arz etmek üzere insanları fert fert davet ediyor, iman eden kimseleri gizlice bu dinin esası üzerine kitleleştiriyor, İslam'la eriyinceye kadar onlara İslam'ı öğretmeye, kendisine inen ve

Kuran'dan inmekte olan ayetleri okumaya hürs gösteriyor ve onlarla gizlice buluşuyordu. Sonra İslam'ın adı Mekke'de yayıldı, insanlar onu konuşmaya başladı ve kendiliğinden İslam'a girmeye başladılar.

Parti, bu merhalede dikkatini cismini inşa etmeye, fertlerini çoğaltmaya ve onları halakalarında mürekkez partisel kültürle kültürlendirmeye odakladı. Böylece İslam'la eriyen, partinin fikirlerini benimseyen bu fikirlerle kaynaşan ve onları insanlara taşıyan şebabından partisel bir kitle oluşturmayı başardı.

Parti, bu partisel kitleyi oluşturmayı, topluma onu hissettirmeyi, onu, fikirlerini ve kendisine davet ettiği şeyleri tanıtmayı başardıktan sonra ikinci merhaleye intikal etti.

- İslam ümmeti nezdinde partinin benimsediği İslam fikirleri ve hükümlerine dönük genel bir uyanıklık ve kamuoyu oluşturarak İslam'ı yüklenmesi için ümmetle kaynaşma merhalesidir. Ta ki ümmet, bu fikirler ile hükümleri hayat vakiasında ortaya çıkarmak amacıyla amel etmek ve taşımak üzere kendisi için birer fikir edinmiş ve İslami hayatı yeniden başlatmak ve İslami daveti dünyaya taşımak için Hilafet'i kurma çalışması ve halifenin naspedilmesinde parti ile birlikte hareket etmiş olsun.

Parti bu merhalede kitlelere toplu olarak hitap etmeye intikal etmekle birlikte bu merhalede aşağıdaki işleri yapmaktadır:

1. Partinin cismini geliştirmek, fertlerini çoğaltmak, daveti taşımaya, fikri çatışma ve siyasi mücadele sahasına atılmaya muktedir İslami şahsiyetleri oluşturmak için fertlere halakalarda mürekkez kültür vermek.

2. Ümmet nezdinde genel uyanıklık oluşturmak ve onunla kaynaşmak amacıyla mescit dersleri, seminerler, konferanslar, genel toplantı mekanları, gazeteler, kitaplar ve neşriyatlar yoluyla ümmet içerisindeki kitleleri partinin benimsediği İslam fikirleri ve hükümleri ile toplu şekilde kültürlendirmek.

3. Ümmeti küfür akidelerinden, nizamlarından, fikirlerinden, bozuk akidelerden, hatalı fikirlerden, muğalatalı mefhumlardan ve etkilerinden kurtarmak için bunların sahteliğini, hatalı olduklarını ve İslam ile çeliştiklerini açıklayarak bunlarla fikri çatışma yapmak.

4. Siyasî mücadele yapmak ve bu da aşağıdaki noktalarda ortaya çıkar:

a- Ümmeti sömürgeci kafir devletlerin hakimiyetinden ve her türlü nüfuz etkilerinden kurtarmak için İslam beldeleri üzerinde hakimiyet veya nüfuz sahibi olan bu devletlerle, fikrî, siyasî, iktisadî ve askerî her türlü sömürgecilik şekliyle mücadeleye girmek, planlarını ve komplolarını ifşa etmek.

b- Arap ve İslami beldelerdeki yöneticiler ümmetin hakkını yedikleri veya ümmete karşı yükümlülüklerini yerine getirmede kusur gösterdikleri veya herhangi bir işini ihmal ettikleri veya İslam hükümlerine muhalefet ettikleri zaman bu yöneticilerle çekişmek, onları ifşa etmek, muhasebe etmek, onlara karşı çıkmak, yönetimlerini yok edip onların yerine İslam yönetimini ikame etmek için çalışmak.

5. Şer-i hükümlere göre ümmetin maslahatlarını benimsemek ve işlerini gütmek.

Parti, işte tüm bunları Allahuteala'nın şu kavlinin inmesinden sonra Resul [SallAllahu Aelyhi ve Sellem]'in yaptıklarına ittiba ederek yapmıştır:

“Emrolunduğun şeyi açıkça söyle ve müşriklerden de yüz çevir!” [el-Hicr 94] Bunun üzerine Resulullah, durumunu açığa vurdu, Kureys'i Safa tepesine çağırdı, onlara kendisinin gönderilmiş bir nebi olduğunu bildirdi, onlardan kendilerine iman etmelerini talep etti ve fertlere arz ettiği gibi davetini topluluklara da arz etti. Kureys'e, ilahlarına, akidelerine ve fikirlerine çatarak onların sahteliğini, bozukluğunu ve yanlışlığını beyan etti. Onları ayıpladığı ve onlara hücum ettiği gibi mevcut tüm akidelere ve fikirlere de hücum etti. Bu husustaki ayetler ona peş peşe iniyordu. Riba yemelerinden, kızları diri diri toprağa gömmelerinden, eksik tartmalarından ve zina işlemelerinden dolayı onlara hücum eden ayetler indiği gibi Kureys'in liderlerine ve efendilerine hücum eden ayetler de iniyor onları, atalarını ve akıllarını yeriyor, Resul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'e, davetine ve ashabına karşı kurdukları komploları ifşa ediyordu.

Parti, gerek fikirlerini taşımada gerek diğer fikirlere, siyasi kitlelere ve kafir devletlerin mücadelelerine karşı koymada gerekse yöneticilerle çekişmede sonuçlara ve durumlara bakmaksızın açık sözlü, cesur ve meydan okuyucu olup ne ikiyüzlülük ne yağcılık ne dalkavukluk ne yalakalık yaparak selamete çıkmayı yeğlemedi. Zira İslam'a ve hükümlerine muhalefet eden herkese meydan okuyordu. Bu arada şebabı yöneticilerin hapis, işkence, sürgün, takibat,

geçimine mani olma, işine son verme, seyahatine engel olma ve öldürme gibi şiddetli eziyetlere maruz kaldı. Mesela Özbekistan, Irak, Suriye ve Libya'daki zalim yöneticiler, onlarca şebabı öldürdüğü gibi Ürdün, Suriye, Irak, Mısır, Libya, Tunus, Türkiye, Pakistan, Orta Asya özellikle Özbekistan ve benzeri ülkelerin hapisaneleri şebabla doludur. Parti, bunları Resulullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'i örnek alarak yapmıştır. Zira o, tüm dünyaya açıkça meydan okuyarak İslam risaletini getirmiş ve kendisine davet ettiği hakka iman ederek tüm dünyadaki küfre ve küfür fikirlerine meydan okumuş, adetleri veya gelenekleri veya dinleri veya akideleri veya yöneticileri veya avam tabakasını hiç hesaba katmaksızın, İslam risaletinden başka hiç bir şeye iltifat etmeksizin kırmızısıyla ve siyahıyla insanlara savaş açmıştır. Zira kendisiyle gönderildiği İslam risaletine olan derin imanından başka ne bir donanımı ne bir yardımcısı ne de bir silahı olmaksızın yapayalnız bir halde önce Kureyşle başlayarak ilahlarına değinmiş, onları ayıplamış, inançlarında onlara meydan okumuş ve onları yermiştir.

Parti, seyrinde açık sözlü, net ve meydan okuyucu olmaya bağlılığını korumakla birlikte bu hususta siyasi işlerle sınırlı kalmış ve Medine'ye hicret edinceye kadar Mekke'de davetle sınırlı kalan hiçbir maddi eylemde bulunmayan Resulullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'i örnek alarak bunların ötesine geçip yöneticilere veya davetinin karşısında duran kimselere veya kendisine zarar vermek isteyenlere karşı maddi eylemlerde bulunmamıştır. Nitekim İkinci Akabe Biatine katılanlar kendisine kılıçlarıyla Mina halkı ile savaşmaları için izin vermesini teklif edince

onlara şöyle cevap vermiştir: **“Henüz bununla emrolunmadık.”** [et-Tabakat-ul Kubra] Allah [Subhânehu ve Te’alâ], kendisinden önceki resuller sabrettiği gibi onun da eziyetlere sabretmesini istemiştir. Zira ona şöyle demiştir:

“Andolsun ki senden önceki resuller de yalanlanmışlardı da onlar, yalanlanmalarına ve eziyet edilmelerine rağmen sabretmişlerdi de nihayet nusretimiz onlara erişmişti.” [el-Enâm 34]

Partinin kendisini veya kendisini yöneticilere karşı savunmak için maddî kuvvet kullanmamasının cihat konusuyla bir ilgisi yoktur. Zira cihat, kıyamet gününe kadar devam edecektir. Mesela kafir düşmanlar bir İslam beldesine saldırdıkları zaman o beldenin Müslümanlarına, onları defetmek farz olduğu gibi Müslümanlardan bir parça olan o beldedeki Hizb-ut Tahrir şebabı da Müslüman olmaları sıfatıyla düşmanla savaşmaları ve onları def etmeleri vaciptir. Eğer Müslüman bir emir çıkar, Allah’ın kelimesini yüceltmek için cihat eder ve insanları seferber ederse seferberliğin ilan edildiği o beldedeki Hizb-ut Tahrir şebabı da Müslüman olmaları vasfıyla hemen buna icabet ederler.

- Gerek ümmetin ümidi konumunda bulunan liderlerine ve önderlerine olan güvenini kaybetmesi gerek komplo planlarının hayata geçirilmesi için bölgenin içerisine sürüklendiği zor şartlar gerek yöneticilerin kendi halklarına karşı uyguladıkları zorbalığın ve zulmün gerek yöneticilerin partiyi ve şebabını maruz bıraktığı şiddetli eziyet yüzünden toplum parti karşısında donuklaşınca parti, muktedir

olanlardan nusret talep etti. Nusreti ise şu iki maksatla talep etti:

Birincisi: Daveti taşımayı emin bir halde yürütebilmek için himaye talep etmek maksadıyla.

İkincisi: Hilafet'i kurmak ve İslam'ı tatbik etmek için yönetime ulaşmak maksadıyla.

Parti, bu nusret amellerini yapmakla birlikte halakalarda mürekkez kültür vermek, toplu kültürlenendirme yapmak, ümmetin İslam'ı yüklenmesi ve ümmet nezdinde kamuoyu oluşturmak için ümmete odaklanmak, sömürgeci kafir devletlerle mücadele etmek, planlarını ve komplolarını ifşa etmek, yöneticilerle çekişmek, ümmetin maslahatlarını benimsemek ve işlerini gütmek gibi yapmakta olduğu tüm amellerini de yapmayı sürdürmüştür.

Parti, Allah'tan kendisi ve İslami ümmet için kurtuluşu, başarıyı ve nusreti gerçekleştirmesini temenni ederek tüm bunları yapmayı sürdürmektedir. Böylece Raşidi Hilafet'in kurulacağı üçüncü merhale gerçekleşecek ve işte o zaman müminler Allah'ın zaferiyle ferahlayacaklardır.

9. Hizb-ut Tahrir'in Fikri

Hizb-ut Tahrir'in üzerine dayandığı, fertlerinin toplamında somutlaştığı, ümmeti kendisi ile eritmeye ve kendi meselesi edinmesi için çalıştığı fikir, İslami fikirdir. Yani İslami akidedir, ondan fışkıran hükümlerdir ve üzerine bina edilen fikirlerdir.

İslam'ı toplumda ortaya çıkarmak, yani yönetimde, ilişkilerde ve hayatın sair işlerinde İslam'ı somut hale

getirmek için çalışan siyasî bir parti olarak parti, bu fikirlerden kendisine gerektiği kadarını benimsemiştir. Parti, her hükmün, her görüşün, her fikrin ve her mefhumun tafsili delillerini beyan etmekle birlikte benimsediği her şeyi yayımladığı kitaplarında ve neşriyatlarında ayrıntılı bir şekilde açıklamıştır.

İşte bunlar benimsediği bu fikirlerin, hükümlerin, görüşlerin ve mefhumların en bariz olanlarının bir kısmından kısa örneklerdir:

- **İslam Akidesi**

İslam akidesi: Allah'a, meleklerine, kitaplarına, resullerine, ahiret gününe, hayrı ve şerrinin Allah'tan olduğu kaza ve kadere iman etmektir.

İman; delile binaen vakiya mutabık kesin tasdiktir. Zira tasdik delilsiz olursa kesinlik olmamasından dolayı iman olmaz. Tasdikin kesin olması ise ancak bir delille sabit olduğu zaman olur. Bunun içindir ki akidenin delilinin katî olması mutlaka gereklidir ve zannî olması caiz değildir.

Akide, [] "Allah'tan başka bir ilahın bulunmadığına, Muhammed'in Allah'ın Resulü olduğuna şahadet etmektir." Şahadet ise ancak ilim, yakîn ve doğruluğa dayalı olduğu zaman şahadet olur, zanna dayalı olduğunda olmaz. Zira zan, ilim ve yakîn ifade etmez.

İslam akidesi; İslam dininin, İslam'ın hayata bakışının, devletin, anayasanın ve diğer yasaların, İslam'dan kaynaklanan her şeyin veya İslam üzerine bina edilen

İslami fikir, hüküm ve mefhumların esasıdır. Dolayısıyla İslam akidesi, hem fikrî liderliktir hem fikrî kaidedir hem de siyasî bir akidedir. Çünkü bu akideden fıskıran veya bu akide üzerine bina edilen fikirler, hükümler, görüşler, mefhumlar, ahiret konularıyla ilgili olduğu gibi dünya işleri ve bu işlerin güdülmesiyle de ilgilidir. Dolayısıyla bu akide, dünya işlerinin güdülmesinin esasıdır. Nitekim bu akidede; alış-veriş, icâra, vekâlet, kefalet, mülkiyet, evlilik, şirket ve miras hükümleri bulunduğu gibi, cemaate emir seçme, emiri nasbetme metodu, ona itaat etme ve onu muhasebe etme, cihat, antlaşma, barış, ateşkes hükümleri, ukubat/ceza hükümleri ve benzeri hükümler gibi dünya işleriyle ilgili hükümler de mevcuttur. Dolayısıyla bu akide, işleri güden bir akidedir. Dolayısıyla da siyasi bir akide olmaktadır. Çünkü siyaset, işleri gütmektir. Dolayısıyla İslam akidesi, davetin taşınması, himaye edilmesi, sultânın ikame edilmesi, sultânın onu himaye etmesi, sürekli olarak uygulanmasının başında durması, tatbikinde ve uygulanmasında veya bir risalet olarak dünyaya taşınmasında kusur göstermesi halinde muhasebe edilmesinde mücadele ve savaştan ayrılmaz bir akidedir.

İslam akidesi; ibadette, teslimiyette, yasadada yalnızca Allah'ı birlemeyi, Allah'ın dışındaki putlara, tagutlara, heva ve arzulara kulluğu reddetmeyi gerektirir. Zira tek yaratıcı O'dur, ibadette birlenen O'dur. Hakim, mutasarrıf, kanun koyucu, hidayet edici, rızıklandırıcı, yaşatan, öldüren, yardım eden, mülkü elinde bulunduran O'dur. Her şeye kadir olan yalnızca O'dur. Bunların hiç birinde yaratıklarından hiçbir kimse O'na ortak olamaz.

- Bu akide; ittiba olunmada bütün mahlukatın dışında Muhammed-ur Resul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'i birlemeyi gerektirir. Ondan başkasına tabi olunmaz ve ondan başka hiçbir kimseden bir şey alınmaz. Zira o, Rabbinin şeriatının tebliğcisidir. Onun dışında bir beşerden veya dinlerden veya ideolojilerden veya kanun koyuculardan yasa alınması caiz değildir. Bilakis tabi olma ve bir şeyin alınması hususunda onu birlemek vaciptir:

“Resul size her ne getirdiyse onu alın ve sizi her neyden yasakladıysa ondan kaçının!” [el-Hasr 7],

“Allah ve resulü, bir işe hükmettikleri zaman mümin bir erkek ve mümin bir kadına kendi işlerinde artık seçme hakkı yoktur.” [el-Ahzâb 36],
“Hayır! Rabbine and olsun ki onlar aralarında çıkan ihtilaflarda seni hakem tayin edip.” [en-Nîsa 65],

“(Ey müminler!) Resulü, kendi aranızda birbirinizi çağırır gibi çağırmayın. İçinizden, birini siper edinerek sıvışıp gidenleri muhakkak ki Allah bilmektedir. Bu sebeple, onun emrine aykırı davrananlar, başlarına bir bela gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar.” [en-Nûr 63]

- İslam akidesi; İslam'ın bir defada tastamam, kapsamlı bir şekilde tatbik edilmesini gerektirir. Onun bir kısmını tatbik

edip bir kısmının tatbikini terk etmeyi haram kıldığı gibi, tedricen/aşamalı olarak tatbikini de haram kılar. Zira Müslümanlar, Allahuteala'nın şu kavli indikten sonra bir hüküm ile diğer hüküm arasında ayırım yapmaksızın Allah'ın resulüne indirdiklerinin tamamını tatbik etmekle emrolunmuşlardır:

“Bugün dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak da İslam'a razı oldum.” [el-Maide 3] Zira tatbik edilmelerinin vacip olması bakımından Allah'ın hükümlerinin hepsi aynıdır. Bunun içindir ki Ebu Bekir ve beraberindeki sahabeler, zekat vermeyenlerle savaşmışlardır. Çünkü onlar, sadece tek bir hükmü -ki zekattır- uygulamaktan imtina etmişler. Nitekim Allah, bir hüküm ile diğer hükmün arasını ayıranları ve kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkar edenleri dünyada rezillik, ahirette ise en şiddetli bir azapla tehdit etmiştir. Zira Allahuteala şöyle buyurmuştur:

“Yoksa siz kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkar mı ediyorsunuz? Sizden böyle davrananların cezası dünya hayatında ancak rüsvalık; kıyamet gününde ise en şiddetli azaba itilmektir.” [el-Bakara 85]

Parti, akaide ilişkin fikirleri ve akide ile bağlantılı olan yaratıcı Allah'ın varlığını, peygamberlere ihtiyacı, Kuran'ın Allah'tan olduğunu, Muhammed'in Allah'ın resulü olduğunu aklî ve Kuran ile mütevatir hadislerden naklî

delillerle ispat mevzularını, kader, kaza ve kader, rızık, ecel, Allah'a tevekkül, hidayet ve dalalet konularını ele almıştır.

- **Şer-i Kaideler**

Kaide: [] **“Efalde (fiillerde) aslolan şeri hükme bağlanmaktadır.”** Dolayısıyla bir fiil ancak hükmünün bilinmesinden sonra işlenir. Yine, [] **“Eşyada aslolan tahrir delili varit olmadıkça mubahlıktır.”**

Bir Müslüman, şeran bütün amellerini şeriatın hükümlerine göre yürütmekle emrolunmuştur. Allahuteala şöyle buyurmuştur:

“Hayır! Rabbine and olsun ki onlar aralarında çıkan ihtilaflarda seni hakem tayin etmedikleri müddetçe iman etmiş olmazlar.” [en-Nisa 65] Ve şöyle buyurmuştur:

“Resul size her ne getirdiyse onu alın ve sizi her neyden yasakladıysa ondan kaçının!” [el-Haşr 7] Dolayısıyla Müslüman için aslolan bütün fiillerinde şer-i hükümlere bağlanmasıdır. Hüküm ise kulların fiillerine ilişkin Şâri'nin hitabıdır. Dolayısıyla hakkında Şâri'nin hitabının varit olmadığı her şey şer-i hüküm değildir. Bu dünyadaki her fiilin ve her şeyin hükmünü ise Allah beyan etmiştir. Zir Allahuteala, şöyle buyurmuştur:

“Bugün dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak da İslam'a razı oldum.” [el-Maide 3] Ve

şöyle buyurmuştur: **“Bu kitabı da sana, her şey için bir açıklama olarak inzal ettik.”** [en-Nahl 89]

Şari'nin umumî hitabı eşyanın mübah oluşu hakkında gelmiştir. Mübah ise şer-i bir hükümdür. Çünkü mübah, yapıp yapmamada Şari'nin insanı muhayyer/ serbest bıraktığı şeydir. Allahuteala şöyle buyurmuştur:

“Yeryüzündekilerin hepsini de sizin için yaratan O'dur.” [el-Bakara 29] Ve şöyle buyurmuştur:

“Göklerde ve yerde ne varsa hepsini sizin hizmetinize amade kılmıştır.” [Casiye 13]

Bu demektir ki Allah, göklerde ve yerdeki şeyleri bizim için yaratmış ve bizim hizmetimize amade kılmıştır. Dolayısıyla bunlar mübahdır ve bunlardan herhangi bir şey hususî delile muhtaç değildir. Çünkü o şey umumî delile -ki ibahattır/mübahdır- dahildir. Allahuteala şöyle buyurmuştur:

“Ey insanlar! Yeryüzündeki şeylerden helal ve temiz olarak yiyin.” [el-Bakara 168] Bu demektir ki her şeyin yenmesi helaldir. Dolayısıyla bunlardan herhangi bir şeyin yenmesi hususunda bir delile gerek yoktur. Çünkü genel delil o şeyi mübah kılmıştır. Ancak ölü eti, domuz eti, yüksek yerden yuvarlanıp ölmüş veya yırtıcı bir hayvan tarafından yenilmiş olan şeylerin yenmesinin ve şarap gibi şeylerin içilmesinin haramlığı hususunda bunları haram kılan bir delile gerek vardır ve bu delil mübahlık olan genel delilden bir istisna olmaktadır.

- Kaide: [] “Kendisi ile vacibin tamamlandığı şey de vaciptir.”
- Kaide: [] “İstishab asıldır.”
- Kaide: [] “Hayır Allah’ı razı eden, şer de O’nu gazaplandıran şeydir.”
- Kaide: [] “Hüsün/güzel şeriatın güzel gördüğü, kubuh/çirkin de şeriatın çirkin saydığı şeydir.”
- Kaide: [] “İbadetler, giyecekler, yiyecekler, içecekler ve ahlak hakkında illet aranmaz. Bunlarda şeri nassa bağlanılır.”

• Şer-i Tarifler

- Şer-i hükmün tarifi; [] “Şâri’nin kulların fiillerine ilişkin hitabıdır.”, vacibin tarifi; [] “Kesin bir talep ile talep edilen veya yapılmasından dolayı sevap ve yapılmamasından dolayı ceza gerektiren şeydir.” Haramın tarifi; [] “Yapılması kesin bir şekilde yasaklanan veya yapılmasından dolayı ceza gerektiren şeydir.” gibi tariflerdir.

- **Şer-i Olmayan Tarifler**

Fikrin, aklî metodun, bilimsel metodun, toplumun tarifi gibi tariflerdir. Bunlar bir vakıanın tarifleridir.

- Fikir, akıl ve idrak aynı anlamdadır ki o: Vakıanın duyum vasıtasıyla, bu vakıayı açıklayan sabık bilgilerle birlikte dimağa/beyine nakledilmesidir.

Fikrin bulunabilmesi için şu dört şeyin bir arada bulunması gerekir: Vakıanın varlığı, sağlıklı dimağ/beyin, duyu ve sabık bilgi. Aklî işlemin, yani fikir, akıl veya idrakin husule gelmesi için işte bu dört şeyin bir arada bulunması kaçınılmazdır.

- **Aklî metot:** Kendisiyle eşyanın akledildiği metot, aklın fikirlere ulaşmada içerisinde işlev gördüğü metottur. Yani aklın kendisine göre fikirler üretmeyi gerçekleştirdiği kefiyettir. Dolayısıyla o, düşünme metodudur.

Aklî düşünme metodu; vakıanın duyum vasıtasıyla, bu vakıayı açıklayan sabık bilgilerle birlikte dimağa/beyine nakledilmesi ve beynin hakkında yargıda bulunması suretiyle araştırılan bir şeyin hakikatinin bilgisine ulaşmak üzere izlenen belirli bir araştırma yöntemidir. İşte bu yargı, fikirdir veya aklî idraktır. Bu metot, fizik gibi algılanan maddelerin araştırılmasında, akaidin ve teşriinin araştırılması gibi fikirlerin araştırılmasında, fıkıh ve edebi araştırmalar gibi metinlerin anlaşılmasında geçerlidir. Bu metot bizzat idrake ulaşmada temel ve tabi metot olup eşyanın akledilmesi, yani idrak edilmesi onun fonksiyonu sayesinde oluşur. Yine insan, insan olması bakımından idrak etmek istediği herhangi bir şeyin idrakine aklî metot yoluyla ulaşır.

• **Bilimsel metot:** Üzerinde deneyler yaparak araştırma konusu olan bir şeyin hakikatının bilgisine ulaşmak üzere izlenen belirli bir araştırma yöntemidir. Sadece somut maddelerin araştırılmasında geçerli olup fikirlerde geçerliliği söz konusu değildir. Zira bu metot sadece deneysel bilimlere özgüdür. Bu metot, maddenin asli koşulları ve faktörleri dışındaki şartlar ve faktörlere tabi tutularak asli şartlarının ve faktörlerinin gözlemlenmesi ardından laboratuarlarda olduğu gibi madde üzerindeki bu operasyondan somut maddi bir gerçeğin çıkarılması ile olur.

Araştırmacının, bilimsel metotla ulaşacağı sonuç kesin olmayıp yanılma payı bulunan zanni bir sonuçtur. Bilimsel metottaki yanılma payı, bilimsel araştırmalarda sabit olmuş temel ilkelerden biridir.

Bu metot, akli metodun bir dalı olup tefekkür için bir temel olamaz. Çünkü bu metodun temel yapılması imkansızdır. Zira bu metot, üzerine bina edilen bir temel olmayıp ancak aslın, yani akli metodun bir koludur. Çünkü bu metodu temel yapmak, birçok bilgiyi ve hakikati araştırma sahasından çıkarır, incelenen ve hakikatleri içeren birçok bilginin var olmadığı sonucuna götürür. Oysa bunlar fiilen mevcut olup hisle ve vakıa ile algılanmaktadır.

• **Toplum:** Aynı fikirlerin, aynı duyguların ve aynı nizamın birbirine bağladığı insan topluluğudur. Zira onlar, sadece insanların toplamı değil aralarında alakaların/ilişkilerin olduğu insan topluluğudur. Dolayısıyla insanların toplamı bir topluluktur toplum değildir. Toplumu oluşturan şey ise ilişkilerdir. Aslında toplum, ayrıntılarında insanlar, fikirler, duygular ve nizamlardır. Toplumun ıslahı, fikirleri,

duyguları ve nizamlarının ıslahıyla olur. Toplumlar, alakaları ve çözümleri ile birbirinden ayrılırlar. Mesela İslam toplumu veya sosyalist toplum veya kapitalist toplum denilmesi gibi.

- **Dünyadaki Mevcut İdeolojiler**

Dünyadaki mevcut ideolojiler üç tanedir: İslam, Kapitalist Demokrasi ve Komünizm.

- **Kapitalist Demokrasi**

Batılı ülkelerin ve Amerika'nın ideolojisi olup dini devletten ve hayattan ayıran bir ideolojidir. "Kayser'in hakkını Kayser'e, Allah'ın hakkını Allah'a bırak" ilkesine dayanır. Buna göre insan, hayattaki nizamını kendisi kor.

Bu ideoloji, İslam'la çelişen bir küfür ideolojisidir. Çünkü yegane yasa koyucu ve insanlara yegane nizam koyucu olan Allah, devleti İslam hükümlerinden bir parça yapmış ve hayatın bütün işlerini indirdiği şer-i hükümlere göre çözümlmesini vacip kılmıştır. Bunun içindir ki Müslümanların kapitalist ideolojiye inanmaları veya onun fikirlerini ve nizamlarını almaları haramdır. Çünkü o, bir küfür ideolojisi olduğu gibi fikirleri ve nizamları da İslam'la çelişen küfür fikirleri ve nizamlarıdır.

İslam'ın Hürriyetler Hakkındaki Görüşü:

Kapitalizmin en bariz fikirlerinden biri insanların hürriyetlerini korumanın gerekli olduğu düşüncesidir. Bu hürriyetler şunlardır; inanç hürriyeti, fikir hürriyeti, mülkiyet hürriyeti ve şahsî hürriyettir. Mülk edinme hürriyetinden de büyük tekellerin oluşmasına yol açan ve

Batılı kafir devletleri halkları sövmürmeye ve servetlerini yağmalamaya iten kapitalist ekonomi düzeni doğmuştur.

Bu genel dört hürriyet, İslam hükümleri ile çelişmektedir. Zira Müslüman, akidesinde hür değildir. Eğer dininden dönerse tövbe etmesi istenir ve İslam'a geri dönmezse öldürülür. Nitekim Resulullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem] şöyle buyurmuştur:

“Her kim dinini değiştirse onu öldürün.” [el-Buhari rivayet etti] Müslüman, fikrinde de hür değildir. İslam neyi görürse onu görmeli ve Müslüman için İslam'ın görüşünden başka bir görüşünün bulunması caiz değildir.

Müslüman mülkiyette de hür değildir ve ancak şer-i mülk edinme sebepleri çerçevesinde mülkiyet sahibi olması doğrudur. Dilediğini dilediği gibi mülk edinmekte serbest olmayıp bilakis mülkiyet sebeplerine bağlıdır. Dolayısıyla bu sebepler dışındaki başka bir yolla mülk edinmesi mutlak olarak caiz değildir. Mesela ribayla, ihtikârla, içki ve domuz satışı ile veya buna benzer şeran yasak olan mülk edinme yollarıyla mülk edinmesi sahih değildir. Zira bu yollardan herhangi biriyle mülk edinmek caiz değildir.

İslam'da şahsî hürriyet de yoktur. Zira Müslüman için şahsî hürriyet yoktur. Aksine Müslüman şeriatın kendisine gösterdikleriyle mukayyettir. Mesela, salâh kılmadığı veya savm tutmadığı zaman cezalandırılır. Sarhoş olduğu veya zina ettiği zaman cezalandırılır. Bir kadın açık saçık veya teberruc bir halde dışarıya çıkarsa cezalandırılır. Bunun içindir ki Batılı kapitalist nizamdaki mevcut hürriyetlere İslam'da yer yoktur ve bunlar, İslam hükümleri ile tamamen çelişmektedir.

Kapitalist ideolojinin en bariz fikirlerinden biri de demokrasidir.

İslam'ın Demokrasi Hakkındaki Görüşü:

Demokrasi, halk için ve halk adına halkın yönetimidir. Aslen demokratik nizamda irade, egemenlik ve yürütme hakkına sahip olan halktır. Dolayısıyla kendisinin efendisi olması ve hiçbir kimsenin üzerinde egemenlik hakkı olmamasından dolayı kendi iradesinin yürütücüsüne sahip olan halktır. Bundan dolayı yasa koyucu odur. Dolayısıyla dilediği yasayı çıkaracağı ve ilga edebileceği gibi dilediği yasayı da iptal edebilir. Bunu bizzat kendisi yapamayacağından dolayı kendi adına yasalar çıkarması için vekiller seçer.

Yönetimin ve yürütmenin sahibi halktır. Yönetimi halkın bizzat kendisinin üstlenmesi imkansız olduğundan kendi koyduğu yasaları uygulamaları için halk kendi adına yöneticiler seçer. Böylece kapitalist Batı nizamında otoritenin kaynağı halktır. Böylelikle de hem egemen hem yasa koyan hem de hükmeden bizzat halktır.

İşte bu demokratik nizam, bir küfür nizamıdır. Zira o, beşer tarafından koyulmuş olup şer-i hüküm değildir. Bunun içindir ki bu nizamla hükmetmek küfürle hükmetmektir ve ona davet etmek bir küfür nizamına davet etmektir Bundan dolayı ona davet etmek veya onu almak hiçbir şekilde caiz değildir.

Bu demokratik nizam, İslam'ın hükümlerine muhaliftir. Zira Müslümanlar bütün işlerini şeriatın hükümlerine göre yürütmekle emrolunmuşlardır. Müslüman, Allah'ın kuludur. Dolayısıyla iradesini Allah'ın emirlerine ve

nehiyelerine göre yürütmelidir. Ümmet de iradesini hevasına göre yürütme hakkına sahip değildir. Çünkü onun hakimiyet hakkı yoktur. Ümmetin iradesini yürüten ise hakimiyet sahibi olmasından dolayı şeriattır. Bunun içindir ki ümmet yasama hakkına sahip değildir. Çünkü yasa koyucu yalnızca Allah'tır. Mesela ümmetin tamamı riba, ihtikar, zina veya içki gibi Allah'ın haram kıldığı bir şeyi mübah kılma üzerinde ittifak etmiş olsalar onların bu ittifakının hiçbir kıymeti yoktur. Çünkü bu, İslam hükümleriyle çelişmektedir. Eğer bunda ısrar ederlerse onlarla savaşılır.

Ancak Allah [Subhânehu ve Te'alâ], sultayı, yani yönetim ve yürütmeyi ümmete ait kılmış, kendi adına yönetim ve yürütmeyi gerçekleştirmesi için yöneticiyi seçme ve nasbetme hakkını ona vermiş ve yöneticinin nasbedilmesi keyfiyetini biat olarak belirlemiştir. Böylece hakimiyet ile sulta arasındaki fark idrak edilmiş olmaktadır. Zira hakimiyet şeriattır, sulta ümmetindir.

• **Komünizm:**

Maddeden başka her şeyin varlığını inkar etme esasına dayalı maddeci bir ideolojidir. Komünizm, maddenin ezeli olduğunu, başı ve sonu bulunmadığını, bir yaratıcının yaratığı olmadığını, bir yaratıcı bulunmadığı gibi kıyamet gününün de mevcut olmadığını kabul eder. Dini ise halkların afyonu olarak görür.

Komünizm, maddenin evrimi ve tarihin evrimi nazariyesine dayanan maddeci bir ideolojidir. Ona göre madde bütün eşyanın aslıdır, eşya maddeden sudûr eder ve evrim yoluyla doğar. Komünizmde nizam, üretim

araçlarından alınır ve nizamlar üretim araçlarının gelişmesiyle gelişir. Komünizme göre toplum; toprak, üretim araçları, tabiat ve insandan oluşan genel bir toplumdur. Bunların tamamı tek bir şeydir ki o da maddedir. Tabiat ve tabiattaki şeylerin gelişmesi ile birlikte insan da gelişir ve toplumun tamamı da gelişir.

Bunun içindir ki komünizmde toplum evrime tabidir. Toplum evrimleştikçe fert de onunla birlikte evrimleşir. Dolayısıyla çarkta dişlinin dönüşü gibi fert toplumla döner. Komünizm, üretim araçlarının ferdi mülkiyet olarak mülk edinilmesini yasaklar ve onları devletin mülkiyeti sayar.

Komünist ideoloji bir küfür ideolojisidir. Fikirleri birer küfür fikridir ve nizamı bir küfür nizamıdır. Dolayısıyla komünizm ideolojisi, ana hatlarında ve detaylarında İslam ile tamamen ve köklü bir şekilde çelişir.

Zira İslam; maddenin yaratılmış olduğunu, ezeli olmadığını, yok olacağını, insanın bir yaratıcının mahluku olduğunu, kainatın ve kainattakilerin bir yaratıcının yaratıkları olduğunu, nizamın Allah tarafından olup ne maddenin veya üretim araçlarının evriminden ne de beşer tarafından olduğunu, toplumun insanlar, fikirler, duygular ve nizamlardan meydana geldiğini, toplumları belirleyen şeyin ancak toplumlara tatbik edilen nizam olduğunu açıklamış ve ispat etmiştir. Buna göre İslam'ı tatbik eden bir toplumdaki mevcut üretim araçlarının türü her ne olursa olsun İslam toplumu, kapitalist nizamın tatbik edildiği toplum, kapitalist toplum ve komünizmin tatbik edildiği toplum kendisindeki mevcut üretim araçları kapitalist

nizamdaki üretim araçlarının aynısı olmasına rağmen komünist toplum olur.

• **Hadarat ve Medeniyet:**

Hadarat, hayat hakkındaki mefhumların toplamıdır. Medeniyet ise hayat işlerinde kullanılan somut maddî şekillerdir.

Hadarat, hayat görüşüne göre özel olur. Mesela İslam hadaratı, hem Batı hadaratından hem de komünizm hadaratından farklıdır. Çünkü bu hadaratlardan her birisi özel bakış açısına sahiptir ve diğer hadaratlardan farklıdır.

Bunun içindir ki bu iki hadaratın İslam ile çelişmesinden dolayı Müslümanların Batı veya komünizm hadaratlarından bir şey almaları caiz değildir.

Medeniyete gelince; eğer ruh sahibi olan resim ve heykeller gibi hadarattan kaynaklanıyorsa bunlar özel sayılır ve alınmaları caiz değildir. Zira İslam hadaratı, heykel yapmayı ve bunları almayı haram kıldığı gibi ruh sahibi her şeyin resminin yapılmasını da haram kılmıştır. Oysa Batı ve komünizm hadaratları bunları mübah sayar ve haram kılmaz.

Fakat medeniyet uçak, gemi ve otomobil gibi ulaşım araçları, endüstriyel ve tarımsal üretim araçları, gelişmiş harp araçları, aynı şekilde beşer aklının bilimin ilerlemesi ve sanayinin gelişmesi sonucunda bulunduğu tüm buluşlar ve keşifler, elektronik beyinler ve benzerleri gibi bilim, ilerleme, sanayi ve gelişmenin bir sonucu ise bu şekillerin hepsi evrensel şekillerdir, bütün dünyaya aittir, herhangi bir hadarata veya ümmete veya dine özel değildir. Bilakis

bunlar, tüm insanlığa aittir. Çünkü bunların hadaratla da hayat görüşüyle de bir ilgisi yoktur.

Bunun içindir ki alınmaları caizdir. Çünkü bunlar İslam hükümleriyle çalışmamaktadır. Bilakis bunların alınması farz-ı kifayedir.

- **İslam'da Yönetim Nizamıyla İlgili Hükümler**

- **İslami Sulda/Otorite:**

İslam dini, İslami otoritenin Allah'ın indirdikleriyle hükmetmek olduğunu belirlemiştir. Allahuteala şöyle buyurmuştur:

“Aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet! Sana gelen haktan (yüz çevirip de) sakın onların hevalarına tabi olma!” [el-Mâide 48] Ve şöyle buyurmuştur:

“Aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet ve onların arzularına uyma! Allah'ın sana indirdiklerinin bir kısmından seni saptırmalarından sakın!” [el-Mâide 49] Buna göre Allah'ın indirdikleriyle, yani kitap ve sünnet ile hükmeden her sulda, İslami şer-i bir yönetimdir. Yani İslami şer-i bir sultadır.

- **İslam'da Yönetim Nizamının Şekli:**

İslam, yönetim nizamının şeklini Hilafet nizamı olarak belirlemiş ve bu nizamı İslam Devleti'nin tek yönetim nizamı kılmıştır. Nitekim Muslim, Ebu Hazim'den şöyle dediğini rivayet etmiştir:

Ebâ Hurayra ile beş sene oturdum. Onu, Nebi SallAllahu Aleyhi ve Sellem'in şöyle dediğini tahdis ederken işittim: "İsrail oğulları, nebiler tarafından siyaset ediliyordu (yönetiliyordu). Bir nebi vefat edince, bir diğer nebi ona halef oluyordu. Artık benden sonra nebi yoktur. Halifeler olacak da çoğalacaklardır." [Muslim rivayet etti] Bu hadis, Resul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'den sonra İslam'da yönetim nizamının Hilafet olduğu hususunda gayet açıktır. Nitekim İmamet'in, yani Hilafet'in İslam'da tek yönetim nizamı kılındığına dair gelen pek çok hadis bunu teyit etmektedir. Şu hadis: *"Benden sonra imamlar (halifeler) olacaktır."* [el-Hakim el-Mustedrak'ta rivayet etti] Ve şu hadis gibi: *"İki halifeye biat edildiğinde..."* [Muslim rivayet etti] İslam'da yönetim nizamının sadece Hilafet nizamı olduğuna delalet eden benzeri hadisler de vardır.

• **Halifeyi Nasbetmenin Metodu:**

İslam, halifeyi nasbetme metodunun biat olduğunu belirlemiştir. Nitekim Nâfi'den İbn-u Ömer'in şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Resulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'i şöyle derken işittim:

"Her kim de boynunda biat olmadan ölürse cahiliye ölümü ile ölmüş olur." Ubade İbn-u Samit'ten şöyle dediği rivayet edilmiştir:

“Biz Resulullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]’e rahatlıkta ve zorlukta dinleyip itaat edeceğimize, emir sahipleriyle çalışmayacağımıza her nerede olursak olalım hiç bir kınayıcının kınamasından korkmadan, Allah için hakkı tutacağımıza veya söyleyeceğimize biat ettik.” [el-Buhari rivayet etti] Başka bir hadiste ise şöyle geçmiştir:

“İki halifeye biat edildiğinde onlardan diğerini (ikincisini) öldürün.” İşte bu hadisler, halifeyi nasbetme metodunun biat olduğuna delalette gayet açık olduğu gibi bunun üzerinde sahabenin icmâsı da hasıl olmuştur.

Buna göre, Hilafet nizamına dayanan içinde halifenin biat yoluyla nasbedildiği ve Allah’ın indirdikleriyle, yani kitap ve sünnetle hükmeden her yönetim ve sulta/otorite, İslami şer-i bir yönetim olduğu gibi İslami şer-i bir sultadır.

Müslümanların nasbettiği ve rızayla biat ettikleri her halife, şeran halife sayılır ve ona itaat etmek vaciptir.

- Buna göre krallık rejimi İslami bir nizam değildir. İslam, ister Britanya ve İspanya’da olduğu gibi devlete başkanlık eden fakat yönetmeyen kralın bir sembol olduğu kraliyet sistemini kabul etmez. Çünkü halife, bir sembol değil, aksine yönetici ve ümmetin yerine Allah’ın şeriatını uygulayan kimsedir. İsterse Suudi Arabistan ve Ürdün’deki gibi kralın hem başkanlık yaptığı hem de yönettiği krallık sistemi olsun bunu da kabul etmez. Çünkü halife, krallar gibi Hilafet’e veraset yoluyla varis olamaz. Aksine onu Müslümanlar seçer ve ona biat ederler. Dolayısıyla İslam’da veraset rejimi caiz değildir. Aynı zamanda halife, muhasebe edilmeyen krallar gibi kanunların üstünde de değildir. Bilakis Allah’ın

hükümlerine boyun eğer ve yaptığı her işten dolayı muhasebe edilir.

- Cumhuriyet nizamı da İslami bir nizam değildir. İster Birleşik Devletler’de olduğu gibi başkanlık sistemi olsun isterse Batı Almanya’da olduğu gibi parlamenter sistem olsun İslam, cumhuriyet nizamını kabul etmez. Çünkü her iki şekli ile de cumhuriyet nizamı, hakimiyetin halka ait olduğu demokratik nizam esasına dayanır. Oysa Hilafet nizamı, hakimiyeti şeriata ait kılan İslam nizamına dayanır. Ümmet halifeyi seçme ve muhasebe etme hakkına sahip olmasına rağmen onu azletme hakkına sahip değildir. Halifeyi azledecek olan şer-i hükümdür. Yani azlini gerektiren bir muhalefetle şeriata muhalefet ettiği zaman halifeyi azletme yetkisine sahip olan yalnızca Mezalim Mahkemesidir. Bu da Allahuteala’nın şu kavlundan dolayıdır:

“Ey iman edenler! Allah’a itaat edin, resule ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz, onu Allah’a ve resulüne götürün. Allah’a ve ahiret gününe inanıyorsanız.” [en-Nisâ 59] Yani o şeyi Allah’ın ve Resul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]’in hükmüne götürün demektir. Allah’ın ve Resulü [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]’in hükmünü temsil eden ise Mezâlîm Mahkemesidir. Yani halifeyi azletme yetkisine sahip olan odur. Oysa cumhuriyet nizamında cumhurbaşkanını azletme yetkisine sahip olan halktır.

Halife, belirli bir müddetle sınırlı değil bilakis İslam'ı tatbik etmekle sınırlıdır. Eğer İslam'ı tatbik etmezse, nasbedilmesinden bir ay sonra bile olsa azlolunur. Oysa cumhurbaşkanı belirli bir müddetle sınırlıdır. Üstelik parlamenter sistemde cumhurbaşkanıyla birlikte başbakan vardır. Cumhurbaşkanı ise yönetmeyen bir semboldür ve onun yanında yönetici olan başbakandır. Oysa halife tek yönetici olup yönetim ve yürütmeyi üstlenen bizzat odur. Halifeye beraber kendisinden başka yöneten bakanlar yoktur.

Başkanlık sistemine gelince; yönetimi üstlenen bizzat cumhurbaşkanı olsa da onunla birlikte yönetim yetkisine sahip olan bakanlar vardır. Cumhurbaşkanı da onların başkanıdır ve hükümet başkanı makamındadır. Bu ise Hilafet nizamına aykırıdır. Çünkü yönetimi üstlenen bizzat halifedir ve onunla birlikte olan kimseler kendilerinden yardım aldığı muavinleridir. Bu muavinler, cumhuriyetçi demokratik nizamdaki bakanların sahip olduğu yetkilere sahip değildirler. Halife onların başkanlığını üstlenirken bunu yürütme kurulunun başkanı sıfatıyla değil devletin başkanı sıfatıyla üstlenir.

Bunun içindir ki, Hilafet nizamı ile cumhuriyet nizamı arasında büyük bir fark vardır. Buna göre İslam Devleti'ne İslam cumhuriyeti demek kesinlikle caiz olmadığı gibi, İslam ile cumhuriyet nizamı arasında tam bir tenakuzluk bulunmasından dolayı "İslam'da yönetim nizamı cumhuriyet nizamıdır veya İslam cumhuriyet nizamıdır" demek de caiz değildir.

• **Hilafet Devleti'nin Tek Oluşu:**

İslam'da yönetim nizamı olan Hilafet nizamı tek bir devletin vahdet nizamıdır, federal bir nizam değildir.

Dünyadaki tüm Müslümanlar için tek bir İslam Devleti dışında başka bir devletin olması caiz olmadığı gibi kendilerine Allah'ın kitabı ve resulünün sünnetini, yani İslam Şeriatı'nı uygulayan tek bir halife dışında başka bir halifenin bulunması da caiz değildir. Çünkü şer-i delil bu şekilde gelmiş ve bunun dışındakileri haram kılmıştır. Zira Abdullah İbn-u Amr İbn-u'l Âs'tan şöyle dediği rivayet edilmiştir: Resulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'i şöyle derken işittim:

"Her kim bir imama

[halifeye] biat edip elinin ayasını ve kalbinin semeresini verirse, gücü yettiğinde ona itaat etsin. Eğer bir diğeri onunla (yönetimi ele geçirmek üzere) çekişmek için gelirse, o diğerinin boynunu vurun!" [Muslim rivayet etti] Ebî Saïd el-Hudrî'den Resulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"İki halifeye biat edildiğinde onlardan diğerini (ikincisini) öldürün." Arfece'den Resulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'i şöyle derken işittiği rivayet edildi:

"İşiniz (yönetiminiz) bir adam üzerine birleşmiş iken her kim gelir de asanızı parçalamak veya cemaatinizi (birliğinizi) bölmek isterse onu öldürün." [Muslim rivayet etti]

Bu hadisler, Müsümanların birden fazla halifesinin olmasının caiz olmadığı hususunda gayet açıktır. Zira onunla çekişmek üzere başka bir şahıs gelirse ikincisi öldürülür veya iki kişiye biat edilmesi halinde halife birincisidir, ikincisi vazgeçmediği takdirde öldürülür. Yine birisi devleti bölmek veya kendisini halife yapmak için halife ile çekişmeye kalkışsa, bu kişinin öldürülmesi de vaciptir. Bu hadisler, Müslümanların birden fazla devletlerinin bulunmasının caiz olmadığı hususunda gayet açık olduğu gibi İslam Devleti'nin federasyonlardan oluşan birleşik bir devlet olmayıp tek bir devlet olduğu hususunda da gayet açıktır.

- **İslam'da Yönetim Kaideleri:**

İslam'da yönetim nizamı şu dört kaide üzerine kurulmuştur:

- 1- **Hakimiyet Şeriatındır (Halkın Değil):**

Müslümanın ve farklı halklarıyla ümmetin iradesini yürüten ne Müslümanın kendisidir ne İslami ümmetin kendisidir ne de halklarından herhangi bir halktır. Bilakis hem Müslüman ferdin hem de İslami ümmetin iradesi sadece Allah'ın emirlerine ve nehiyelerine göre yürütülür. Bu da Allahuteala'nın şu kavlinden:

"Hayır! Rabbine and olsun ki onlar aralarında çıkan ihtilaflarda seni hakem tayin etmedikleri müddetçe iman etmiş olmazlar." [en-Nisa 65] Ve şu kavlinden:

“Allah ve resulü, bir işe hükmettikleri zaman mümin bir erkek ve mümin bir kadına kendi işlerinde artık seçme hakkı yoktur.” [el-Ahzâb 36] Ve şu kavlinden:

“Ey iman edenler!

Allah’a itaat edin, resule ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz, onu Allah’a ve resulüne götürün. Allah’a ve ahiret gününe inanıyorsanız.” [en-Nisâ 59] Ve SallAllahu Aleyhi ve Sellem’in şu kavlinden:

“Sizden biri iman etmiş olmaz ta ki hevası benim getirdiklerime tabi oluncaya kadar.” [Hasen İbn-u Sufyân, en-Nevevî’nin sahihlediği sened ile tahrir etti] dolaydır. İşte bu deliller, hakimiyetin ancak şeriata ait olduğu halka ait olmadığı hususunda gayet açıktır.

2- Otorite Ümmetindir:

Otoritenin, yani yönetimin ancak ümmete ait olduğu, hem Şâri’nin halifenin ümmet tarafından nasbedilmesi için belirlediği metodun biat olmasından hem de halifenin otoriteyi bu biatle alıp ümmet adına ümmeti yönetecek olmasından açıkça ortaya çıkmaktadır. Halifenin otoriteyi ancak bu biatle alacak olması, otoritenin ümmete ait olduğuna ve onu dilediğine verebileceğine dair açık bir delildir. Nitekim emiri emirliğe getirenin, onu nasbedenin ve ona biat edenin ümmet olduğunu açıklayan gayet net hadisler gelmiştir. Zira Abdullah İbn-u Ömer’den Nebi [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]’in şöyle buyurduğu rivayet

edildi:

“İçlerinden birini kendilerine emir seçmedikleri müddetçe, üç kişinin bir vadiide olması helal değildir.” [Ahmed rivayet etti] Bu hadis, bir kimsenin emirliğe getirilmesinin ümmet tarafından olacağı hususunda gayet açıktır ve yukarıda bunun ancak ümmet tarafından olacağını açıklayan biat hadisleri de geçmişti.

3- Tek Bir Halife Nasbetmek, Müslümanlara Farzdır:

Yönetimde Müslümanların naibi olmak üzere bir halifenin nasbedilmesi ve bir tane olmasının vacibiyeti hakkında yukarıda hadisler geçtiği gibi bunun üzerinde icmâ-us sahabe de hasıl olmuştur.

4- Şer-i Hükümleri Benimsemek Sadece Halifenin Hakkıdır. Dolayısıyla Anayasayı ve Bütün Kanunları Belirleyen Odur:

Devlette tatbik edilen şer-i hükümleri benimsemeye sadece halifenin hakkı olduğu icmâ-us sahabe ile sabittir. Bu icmâdan da şu meşhur kaideler çıkarılmıştır: [

] **“İmamın emri ihtilafları ortadan kaldırır.”** [

] **“İmamın emri nafizdir.”** [

] **“Sultanın ortaya çıkan sorunlar miktarınca kadâda bulunma hakkı vardır.”**

• İslami Devlet’in Cihazları:

Hilafet Devleti’nin Cihazları Şu On Üç Cihazdır:

1. Halife [Devlet Başkanı]

2. Muavinler [Tefvîz Vezirleri]
3. Tenfiz Vezirleri
4. Valiler
5. Cihat Emîri
6. İç Güvenlik
7. Hariciye [Dışişleri]
8. Sanayi
9. Kadâ/Yargı
10. İnsanların Maslahatları [İdari Cihaz]
11. Beyt-ul Mâl [Hazine]
12. Medya
13. Ümmet Meclisi [Şurâ ve Muhasebe]

Devletin bu cihazları Resul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in fiilinden alınmıştır. Zira Sallallahu Aleyhi ve Sellem, bizzat devlet başkanıydı, Müslümanlara bir halife ikame etmelerini emretmiş ve Ebu Bekir ile Ömer'i kendisine muavin olarak tayin etmiştir. Zira et-Tirmizi'nin tahrir ettiği hadiste şöyle buyurmuştur:

“Benim yeryüzündeki iki vezirim Ebu Bekir ve Ömer'dir.” Hadisteki [] “vezîr” kelimesi, lügatte muavindir, Batı demokrasisi ıstılahındaki vezîr (bakan) değildir. Keza Sallallahu Aleyhi ve Sellem, kendi ve raşidi halifeler döneminde katip olarak isimlendirilen yardımcılar edinmiştir ki o tenfiz veziri konumundaydı. Bölgelere valiler tayin etmiştir. Mesela Muaz'ı Yemen'e ve Attâb İbn-u Useyd'i fetihten sonra Mekke'ye vali olarak atadığı gibi cihat

ve harp emirleri atamış ve kendisinin fiilen komutanı olduğu bir de ordu ikame etmiştir. SallAllahu Aleyhi ve Sellem, iç güvenliğe ve şurtaya (polise) da önem vermiştir. Nitekim el-Buhari şöyle rivayet etmiştir: »

« *“Kays İbn-u Sa’d Nebi [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] nezdinde emirden şurta sahibi konumunda idi.”* SallAllahu Aleyhi ve Sellem, harici siyaseti idare ettiği gibi mancınık ve arrade (tank) yapılmasını da emretmiştir. SallAllahu Aleyhi ve Sellem kadâyı bizzat üstleniyor ve insanlar arasında yargıda bulunmaları için kâdılar tayin ediyordu. Nitekim Ali’yi Yemen’e kâdı olarak tayin etmiş ve başkalarını da kadâ ile görevlendirmiştir. İdarî cihaza gelince; maslahatlar dairesi için katipler tayin etti ve bu katipler dairler müdürü konumunda idiler. Nitekim Muaykıyb Ebi Fatıma’yı ganimetlerden sorumlu katip ve Huzeyfe İbn-u’l Yemân’ı Hicaz meyvelerini takdirden sorumlu katip olarak atamıştır. SallAllahu Aleyhi ve Sellem, malların durumunu üstleniyor veya bununla kaim olacak kimseler tayin ediyordu. Malı mescide koyuyor ve dağıtıyor veya hazineye koyuyor ve taksim ediyordu. Raşid halifeler zamanında malların konulduğu mekan İbn-u Sa’d’ın et-Tabakat’ta zikrettiği üzere Beyt-ul Mâl olarak isimlendirilir oldu. Özellikle önemli işler olmak üzere medya konusu da böyleydi ki şu ayette ve bazı hadislerde geçtiği üzere Resul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]’e ve emir sahiplerine götürülür:

“Onlara güvenlik veya korkuya

dair bir haber geldiği zaman hemen onu yayıverirler. Halbuki onu resule veya kendilerinden olan emri sahiplerine götürmüş olsalardı, aralarından istinbat edenler (işî içyüzünü ortaya çıkarabilenler), onun ne olduğunu bilirlerdi.” [en-Nisâ 83] Ümmet Meclisine gelince; Resul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]’in daimi muayyen bir meclisi yoktu. Fakat dilediği zaman Müslümanlarla istişare ediyordu. Nitekim Uhud dünü onları toplayıp istişare ettiği gibi başka yerlerde de toplamış ve istişare etmiştir. Bazen de kendileri ile istişare etmek üzere daimi şekilde belirli şahısları davet ediyordu ve onlar kavimlerinin nakipleri idiler ki Hamza, Ebu Bekir, Ömer, Ca’fer, Ali, İbn-u Mesut, Selmân, Ammâr, Huzayefe, Ebu Zerr, Mikdâd, Sa’d İbn-u Ubâde ve Sa’d İbn-u Muaz bu kişilerdendir. Bu kişiler kendileriyle istişare ettiği bir meclis konumunda idiler.

• Siyasî Partiler

Müslümanların; yöneticileri muhasebe etmek veya ümmet vasıtasıyla yönetime ulaşmak için İslam akidesine dayalı, benimsedikleri hüküm ve çözümlerin şer-i hüküm ve çözümler olması şartıyla şeran siyasî partiler kurma hakları vardır. Parti kurmak için ruhsata gerek yoktur. Bilakis bu hususta yöneticiyi bilgilendirmeleri yeterlidir ve Allahuteala’nın şu kavlinden dolayı birden fazla partinin olması caizdir:

**“Aranızda hayra [İslam’a]
davet eden, marufu emreden ve münkerden nehyeden bir**

ümme [siyasi hizb] bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir!" [Âl-i İmrân 104]

- **Yöneticilerin Muhasebesi**

Allah [Subhânehu ve Te'alâ], yöneticilere itaati farz kıldığı gibi amelleri ve tasarruflarından dolayı onları muhasebe etmeyi de farz kılmıştır. Yine Allah, tebaanın haklarını yedikleri veya ona karşı yükümlülüklerini yerine getirmede kusur gösterdikleri veya herhangi bir işini ihmal ettikleri veya herhangi bir İslam hükmüne muhalefet ettikleri veya Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla hükmettikleri zaman yöneticileri muhasebe etmeyi ve onlara karşı çıkmayı Müslümanlara kesin olarak emretmiştir.

Nitekim Sallallahu Aleyhi ve Sellem, şöyle buyurmuştur:

"Dikkat edin! Cihadın en efdali zalim sultan karşısındaki hak sözdür." [Ahmed rivayet etti]

Ve şöyle buyurmuştur:

"Şehitlerin efendisi Hamza İbn-u AbdulMuttalib ile zalim yöneticiye karşı çıkıp ona nasihat ettiği için katledilen kimsedir." [el-Hakim Müstedrik]

- **Allah'a Masiyeti (İsyanı) Emretmedikçe İslam'la Hükmeden Yöneticiye İtaat Farzdır**

Allah'ın indirdikleriyle hükmeden bir yöneticiye, Allah'a masiyeti emretmedikçe ve yönetiminde apaçık küfür izhar etmedikçe itaat etmek Müslümanlara farzdır. Allahuteala

şöyle buyurmuştur:

“Ey iman edenler! Allah’a itaat edin, resule ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin.” [en-Nisâ 59]
Dolayısıyla Allah’ın indirdikleriyle hükmeden Müslüman bir yöneticiye, masiyet ile emretmesi hali müstesna itaat etmek mutlaktır. Dolayısıyla da emrettiği masiyette ona itaat etmek caiz değildir. Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur:

“Masiyetle emrolunmadıkça, Müslüman kişiye düşen sevdiği ve kerih gördüğü bir şeyde işitip ve itaat etmektir. Ancak masiyetle emrolunursa işitmek de itaat etmek de yoktur.” [Ahmed rivayet etti]

• **Apaçık Küfürle Hükmetmesi Dışında İslam’la Hükmeden Yöneticiye Karşı Çıkmak Haramdır**

Yönetici İslam’la hükmettiği sürece zulmetse bile İslam, ona karşı çıkmayı haram kılmıştır. Dolayısıyla zulmünden dolayı muhasebe edilir ve zulmünden dolayı ona karşı çıkmak ve onunla savaşmak caiz değildir. Nitekim Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur:

“Her kim cemaatten ayrılırsa ona dönünceye kadar İslam ilmiğini boynundan çıkarmış olur.” [Ahmed rivayet etti] Nitekim hadislerde, apaçık küfür, yani katî delile binaen küfür olduğunda hiçbir şüphenin bulunmadığı küfür ile hükmetmeleri hali olan tek bir hal dışında zulmetseler dahi yöneticilerle savaşılmasını

yasaklayan apaçık nehiy varit olmuştur. Nitekim SallAllahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur: »

« : *“Öyle yöneticileriniz olacak ki onları bileceksiniz ve terk edeceksiniz. Her kim tanırsa berî olur, her kim reddederse selâmeti bulur, velâkin her kim de rıza gösterip tâbi olursa...”* Dediler ki: *“Onlarla savaşmayalım mı?”* Buyurdu ki: *“Hayır! Salâhı kıldıkları sürece.”* [Muslim rivayet etti] Burada [] *“Salâh”,* İslam ile yönetime bir kinayedir. Muslim’in rivayet ettiği Mâlik İbn-u Avf’ın hadisinde ise şöyle geçmiştir:

“Denildi ki: Ey Allah'ın resulü! Kılıçlarımızla onlara karşı koymayalım mı? Dedi ki: “Aranızda salâhı ikame ettikleri müddetçe hayır.” Ubâde İbn-u Samit’in hadisinde ise şöyle geçmiştir:

“Yanızda Allah katından, hakkında burhanın olduğu apaçık bir küfür görmediğiniz müddetçe emir sahipleri ile çekişmeyeceğimize...” [el-Buhari rivayet etti]

• İslam’da Ekonomi Nizamıyla İlgili Hükümler

Parti, kapitalist, komünist ve sosyalist ekonomi nizamlarının ekonomiyle ilgili fikirlerini çürütmek amacıyla İslam’da Ekonomi Nizamı kitabında uzun bir mukaddime koymuştur. Bu nizamlara ait ekonomiyle ilgili fikirlerin tamamının bozukluğunu açıkladığı gibi bunların İslam’ın

ekonomi nizamının fikirleri ve hükümleriyle olan çelişkilerini de açıklamıştır.

İslam'da ekonomi nizamıyla ilgili fikir ve hükümlerin bir kısmı şunlardır:

- **İslam'da Ekonomi Siyaseti**

İslam'da ekonomi siyaseti, her ferdin tüm temel ihtiyaçlarının tam bir doyumla sağlanmasını garanti altına almak ve özel bir yaşam tarzı olan belirli İslami bir toplumda yaşaması itibarıyla gücü yettiği kadarıyla lüks ihtiyaçlarının doyurmasına imkan vermektir.

Bunun içindir ki şer-i hükümler, her ferdin yiyecek, mesken ve giyecek gibi temel ihtiyaçlarının tam bir doyumla doyumunu garanti altına almıştır. Bunu ise kendisinin ve nafakalarını temin etmekle sorumlu olduğu kimselerin temel ihtiyaçlarını karşılaması için çalışmaya muktedir kimseye çalışmayı farz kılmakla, eğer çalışmaya muktedir değilse bunu evladına veya varislerine veya nafakasını karşılayacak hiçbir kimse yoksa Beyt-ul Mâl'e farz kılmakla yapmıştır. Böylece İslam, bizzat her ferdin insan olması itibarıyla doyurması kaçınılmaz olan hacetlerini doyurmasını garanti altına almıştır.

- **İslam Nazarında Ekonomik Problem**

Mal ve faydaların/hizmetlerin tebaanın bütün fertlerine dağıtılmasıdır. Başka bir deyişle ekonomik problem, önemli olmasına rağmen servetin üretimi değil servetin dağıtılması ve bölüştürülmesidir.

- **Mal Mülkiyetinin Aslı**

Esasen mal yalnızca Allah'ın mülküdür ve Allah bunda insanoğlunu halef kılmıştır. Böylece bu halef kılma sayesinde insanoğlu için mülkiyet hakkı doğmuştur. Dolayısıyla ferdin mal sahibi olmasına izin veren Allah'tır. Böylece malın mülkiyeti bu özel izin ile ferde ait olmuştur. Allahuteala şöyle buyurmuştur:

“Onlara, size verdiği Allah'ın malından verin.” [en-Nûr 33]
Dolayısıyla burada Allahuteala malı kendisine nisbet etmiştir. Ve şöyle buyurmuştur:

“Sizi halefler olarak seçtiği şeylerden (mallardan) infak edin.” [el-Hadid 7] Böylece insan, malda Allahuteala adına halef kılınmıştır. Dolayısıyla insanı halef kılan O'dur.

- **Mülkiyet Çeşitleri**

Mülkiyet üç türdür: Ferdî Mülkiyet, Kamu Mülkiyeti ve Devlet Mülkiyeti.

Birincisi: Ferdî Mülkiyet:

Şâri'nin insana, tüketerek, faydalanarak, değiştirerek aynı olarak faydalanmasına izin verdiği mülkiyettir. İslam, mülk edinmeyi ferde şer-i bir hak olarak vermiştir. Dolayısıyla hayvan, nakit, otomobil, elbise gibi menkul, arazi, ev ve fabrika gibi gayrimenkul malları mülk edinme hakkı vardır. Şeriat malik olduğu şeylerde ferde tasarruf yetkisi vermiştir. Ancak Şâri, insanın mal edinme ve malı çoğaltma sebeplerini belirlediği gibi bu malı sarfetme keyfiyetini de belirlemiştir.

- **Mülk Edinme Sebepleri**

Şâri, insan için caiz olan mülk edinme ve malını çoğaltma sebeplerini belirlemiştir.

Kişinin kendi adına ve başkalarının yanında çalışma türlerini mülk edinme sebeplerinden saymıştır ki ölü araziye ihya etme, avlanma, yer altındaki -maden ve benzerlerini- çıkarma, simsarlık, rehberlik, mudaraba ve sulamacılık çalışma türlerinden bazılarıdır.

Bunların yanı sıra Şâri, miras, yaşayabilmek için mala muhtaç olma, devletin tebaasına mal vermesi, fertlerin çalışmaksızın veya mal vermeksizin hibe, hediye, vasiyet, atıyye (bahşış), diyet, mehir ve buluntu gibi aldıkları malları da mülk edinme sebeplerinden saymıştır.

Şâri, ziraatı, ticareti, sanatı, mal kazanma ve malı artırma yollarından saymış, bu yollarla malın çoğaltılma keyfiyetini belirlemiş, Müslümanın malı çoğaltmak veya kazanç vesilesi edinmesini yasakladığı yolları da belirtmiştir. Mesela aşağıdaki yollarla mal kazanma ve artırmayı yasaklamıştır:

- **Kapitalist Anonim Şirketleri:**

Anonim şirketleri, şer-i nassın getirdiği sıhhat ve inikad şartlarının tamamını barındırmamalarından dolayı İslam'ın haram kıldığı ve caiz görmediği şirketlerdir. Çünkü anonim şirketlerinde akdin rükünleri olan icap ve kabul gerçekleşmemektedir. Çünkü anonim şirketi tek taraflı -ki o katılımcıdır- olarak gerçekleşmektedir. Zira kişi, sırf şirketin şartlarını imzalamakla şirkete ortak olduğu gibi şirketin hissesini satın almakla da şirkete ortak olmaktadır.

Kapitalistlere göre bu şirket, münferit irade kabilindedir. Anonim şirketinde iki akit tarafı yerine tek bir mutasarrıf vardır, icap ve kabul yerine sadece kabul vardır, mal ve beden yerine sadece mal vardır.

Şeran bir şirketin ise alış-veriş, icâra ve benzeri akitlerde olduğu gibi iki akit tarafının icap ve kabulü ile iki beden veya mal ile beden arasında olması kaçınılmazdır. Beden olmaksızın mallar arasında olması caiz değildir.

Bunun içindir ki akit rükünlerinden birinin bulunmamasından dolayı kapitalist anonim şirketleri akdolanmamıştır. Dolayısıyla batıldır ve haramdır. Şeriat'a aykırı olmasından dolayı Allah'ın nehyettiklerinden sayılır. Zira bu şirkette hem şirketin inikadi için Allah'ın emrettiği şartlar yerine getirilmemiş hem de Allah'ın nehyettiği bir fiil -ki emrine muhalefet etmektir- mevcuttur. Allahuteala şöyle buyurmuştur:

“O'nun [Resulullah'ın] emrine muhalefet edenler, başlarına bir belanın gelmesinden veya kendilerine elim bir azabın isabet etmesinden sakınsınlar.” [en-Nûr 63]

• Aynı şekilde Şâri; riba, ihtikâr, kumar, hile, gabn-ı fahiş, içki, domuz, ölü eti, haç ve Noel ağacı satma, hırsızlık, yankesicilik, ihtilas, rüşvet, gulûl yoluyla mal kazanmayı ve çoğaltmayı da yasaklamıştır.

İkincisi: Kamu Mülkiyeti:

Mülkiyet çeşitlerinden ikincisi kamu mülkiyetidir.

Şâri'nin mülkiyetini Müslüman topluma verdiği mallardır. Şâri, bu malları Müslümanlar arasında ortak kılmış, fertlerin bunlardan faydalanmalarını mübah kılmış ve bunların mülk edinmelerini yasaklamıştır.

Bu mallar, şu üç ana türde ortaya çıkar:

1. Toplumun günlük hayatında vazgeçemeyeceği ve kaybettiğinde dağılacağı su gibi toplumsal maslahatlardır. Nitekim Resulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem], şöyle buyurmuştur:

"Müslümanlar şu üç şeyde ortaklıklar: Su, mera ve ateş."

[Ahmed rivayet etti] Mesele bu üçü ile sınırlı değildir. Bilakis toplumun ihtiyacı olan her şeyi kapsar ve bu türde kullanılan her alet buna girer. Dolayısıyla bu türün hükmünü alır ve kamu sularını pompalama makineleri, bu suları taşıyan borular, çağlayanlardan elektrik üreten jeneratör makineleri, elektrik direkleri ve telleri kamu mülkiyeti olur.

2. Denizler, nehirler, kamu alanları, mescitler ve kamu yolları gibi oluşumlarının doğası fertlerin mülkiyet haklarını tekellerine almasına mani olan mallardır. Nitekim SallAllahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur:

"Mina geçip giden herkesin konak yeridir." [et-Tirmizi, İbn-u Mace ve el-Hakim el-Mustedrak'ta rivayet ettiler]

Kamu yollarından geçen trenler, elektrik direkleri, su boruları ve kanalizasyon boruları kamu mülkiyetlerinin bu türüne dahil edilir. Dolayısıyla bunlar, yolun kamu mülkiyeti olmasına bağlı olarak kamu mülkiyeti olur ki bunların ferde tahsis edilmesi ve insanların geneline ait

olmasından dolayı himaye altına alınması caiz değildir. Nitekim Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur:

“Himaye ancak Allah’a ve resulüne aittir.” [el-Buhari rivayet etti] Dolayısıyla himayenin devletten başkasına ait olması caiz değildir.

3. Tükenmeyen sınırsız madenler:

Miktarı sınırsız çok olan madenlerdir. Bunlar, bütün Müslümanların mülküdür, fertlerin veya şirketlerin bunları mülk edinmesi caiz olmadığı gibi bunları çıkarma, işleme ve dağıtım tekeli imtiyazı da fertlere veya şirketlere verilmez. Bilakis bütün Müslümanların ortak olduğu bir kamu mülkiyeti olarak kalmalı, devlet bunları ya kendisi yada ücretliler yoluyla çıkarmalı, Müslümanların adına bunları satmalı ve gelirlerini Beyt-ul Mâl’e koymalıdır. Bu madenlerin tuz ve sürme gibi açıkta olması ile büyük zorluklar ve sıkıntılarla çıkarılan altın, gümüş, demir, bakır, kurşun uranyum, petrol ve benzeri madenler gibi yer altında ve derinliklerinde olması arasında bir fark yoktur. Bunun delili Ebyad İbn-u Hammal’dan rivayet edilen şu hadistir:

“O, Resulullah

[Sallallahu Aleyhi ve Sellem]’i ziyaret ederek yerini belirttiği bir tuz madeninin kendisine ikta edilmesini istedi. Allah’ın Resulü de bu tuz madenini ona ikta etti. Tam oradan ayrılacağı sırada bir adam dedi ki: “Ya Resulullah! Ona ne ikta ettiğinizi biliyor musunuz? Ona kesilmez bir suyu ikta ettiniz.” Bunun üzerine Ebyad: Bundan vazgeçtiğini söyledi.” [İbn-u Hibban Sahih’inde tahrir etti]

Fakat altın, gümüş damarları gibi sınırlı miktarda az olan madenler ferdî mülkiyetten olurlar. Fertlerin bunları mülk edinmesi caizdir. Nitekim Resulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem], Hicaz'ın el-Fera Nahiyesi'ndeki Kibeliyye madeninin mülkiyetini Bilal Bin Haris el-Müzenî'ye vermiştir. Bilal, Resulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'den bu madeni kendisine ikta etmesini istemiş, o da ona ikta etmiş ve mülkiyetini ona vermiştir.

• **Kamu Mülkiyetinden Faydalanma Keyfiyeti**

Kamu mülkiyeti, bütün Müslümanların ortak mülkiyeti olduğuna göre her ferdin bundan faydalanma hakkı vardır. Su, mera, ateş, umumî yollar, nehirler ve denizler gibi insanlar bizzat bu mülkiyetin mallarından doğrudan kolaylıkla faydalanıyorlarsa kişinin bizzat bunlardan faydalanma hakkı vardır.

Petrol ve madenler gibi kişi kamu mülkiyeti mallarından doğrudan kolaylıkla faydalanamıyorsa devlet bunları çıkarır, gelirlerini Beyt-ul Mâl'e koyar ve halife Müslümanların maslahatını gerçekleştirecek şekilde bunlardan harcar. Bunların ürünleri ile gelirlerinin dağıtımında aşağıdaki şekilde hareket edebilir:

1. Halife, bunların gelirlerini binalar, çalışanlar, danışmanlar, uzmanlar, makineler ve fabrikalar gibi Kamu Mülkiyeti Malları İdaresi ve bunların çıkarılması ile ilgili yerlere harcayabilir.
2. Bu kamu mülkiyetlerinin sahipleri olan Müslümanlara harcayabileceği gibi su, doğalgaz, petrol ve elektrik gibi bu mülkiyetin mallarını ücretsiz olarak dağıtabilir veya

bunların gelirlerini Müslümanların hayrı ve maslahatı için uygun gördüğü şekilde onlara nakit olarak da dağıtabilir.

3. Bunların bir kısmını cihada, cihat için gerekli olan silah fabrikalarına, ordu teşkiline -malın bulunması ve bulunmaması halinde- Beyt-ul Mâl'in harcama yapması gereken giderlerine harcama maksadıyla muhafaza edebilir. Kaldı ki Beyt-ul Mâl'de mal bulunmaması halinde Müslümanların onun için infakta bulunması gerekir.

Üçüncüsü: Devlet Mülkiyeti:

Mülkiyet çeşitlerinden üçüncüsü devlet mülkiyetidir. Devlet mülkiyeti, arazi, bina gibi Müslümanların genelinin hakkıyla ilgili olan ve kamu mülkiyetine dahil olmayan her maldır. Dolayısıyla devlet mülkiyeti, arazi, bina ve menkul eşyalar gibi fert tarafından da mülk edinilebilecek olan mallardır. Fakat bunlar Müslümanların genelinin hakkıyla alakalı olmasından dolayı bunların ve bunlarla ilgili işlerin yürütülmesi ve tasarrufu halifeye, yani devlete verilmiştir. Çünkü sahralar, dağlar, nehir kıyıları, fertlerin mülkiyetinde olmayan ölü araziler, devletin satın aldığı veya imar ettiği veya harpte düşmandan ele geçirdiği devlet dairelerinin, okulların, hastanelerin ve benzerlerinin olduğu binalar gibi Müslümanların genelinin hakkıyla ilgili her şeyde tasarruf yetkisine sahip olan halifedir.

Devlet, arazi ve bina gibi kendi mülkiyetindeki mülklerini fertlere temlik etme hakkına sahiptir. Zira halife, bu mülklerin gözetim ve menfaatini veya sadece gözetimini

fertilere temlik edebilir veya ölü arazileri ihya etmelerine ve bunları mülk edinmelerine izin verebilir. Bu hususta Müslümanların maslahatına gördüğü şeye göre tasarrufta bulunur.

- **Araziler:**

Arazilerin bir gözetimi bir de menfaati vardır. Gözetimi arazinin aslıdır. Menfaati ise arazinin ziraatta veya başka bir şekilde kullanılmasıdır. İslam, arazinin gözetiminin mülk edinilmesini mubah kıldığı gibi menfaatinin mülkiyetini de mubah kılmış ve her biri için özel hükümler koymuştur.

- **Arazi Çeşitleri:**

Araziler iki türdür: Öşür ve Harac arazi.

Birincisi: Öşür Arazisi: Endonezya ve Arap Yarımadası gibi halkının üzerinde Müslüman olduğu araziler ile insanların ihya ettiği ölü arazilerdir.

Öşür arazisinin gözetimi ve menfaati mülk edinilebilir. Üreticisine, yağmur suyu ile sulanıyorsa onda bir (1/10), aletlerle (taşımaya suyla) sulanıyorsa yirmide bir (1/20) zekat düşer.

İkincisi: Harac Arazisi: Arap Yarımadası dışında harp veya sulh yoluyla fethedilen Irak, Şam, Mısır ve zorlukla fethedilen diğer beldeler gibi arazilerdir.

Harac arazisinin gözetimi Müslümanların mülkiyetinde olup devlet gözetim mülkiyetinde Müslümanların naibidir. Fertlerin harac arazisinin menfaatinden sahiplenmeleri caizdir.

Harac arazisinden harac alınması vaciptir ve bu da devlet tarafından araziye takdir edilen miktardır. Harac arazisinin üreticisine, haracı çıkarıldıktan sonra nisap miktarına ulaşması halinde zekat vermesi de vaciptir.

Her fert diğer mallarda olduğu gibi harac arazisinin menfaatinden alış-veriş ve miras yoluyla faydalanmaya hakkı olduğu gibi satış, miras ve hibe yoluyla öşür arazisinden de faydalanmaya hakkı vardır.

• **Fabrikalar:**

Otomobil, mobilya, tekstil, konserve fabrikası veya fert tarafından mülk edinilen diğer fabrikalar gibi fabrikaların mülkiyetinin ferdi mülkiyetten olması caizdir.

Silah, petrol ve maden çıkarma ve benzeri fabrikaların mülkiyetinin de devlet mülkiyetinde olması caizdir.

Fabrikalar, kamu mülkiyeti maddesi ürettikleri zaman kamu mülkiyetine ait olurlar. Demir, kurşun, altın, gümüş, petrol ve benzeri kamu mülkiyeti mallarını çıkaran fabrikalar gibi.

Bu fabrikaların mülkiyeti, [] “Fabrika ürettiği şeyin hükmünü alır” kaidesine bağlı olarak ürettiği şeyin mülkiyetine tabidir.

• **Beyt-ul Mâl:**

Beyt-ul Mâl’in gelirleri şunlardır:

1. Savaş ganimetleri, ganimetler, fey (savaşız alınan mal ve arazi) ve humus

2. Harac
3. Cizye
4. Bütün çeşitleriyle kamu mülkiyetinin gelirleri, bunlar özel bir bölüme konulur
5. Arazi, bina ve benzeri devlet mülkiyetinin gelirleri
6. Ülke sınırları içindeki araziden alınan öşürler
7. Define-hazine ve madenlerden alınan beşte bir
8. Vergiler
9. Zekat malları, bunlar da özel bir bölüme konulur.

• **Nakdin Altın ve Gümüş Olmasının Gerekliği:**

Müslümanlar, Resul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in döneminden beri nakitleri için altın ve gümüş birimini esas aldılar. Bu birimlerinin ikisini de bir arada kullandılar. Ancak onlar Bizans dinarlarını, Kisra dirhemlerini nakit olarak almışlar ve Resulullah'ın döneminden Abdumelik Bin Merva'nın zamanına kadar kendilerine has bir para basmamışlardır. Abdumelik ise kendi döneminde özel İslami bir para bastırarak ona muayyen bir şekil ve özel bir tarz verdi, özel İslami nakışlarla işledi, onu şer-i dinar ve dirhem ölçülerinde altın ile gümüş birimi üzerine dayandırdı.

İslam, altın ve gümüşü, altın ve gümüş olmaları, nakit ve para olmaları, eşya için fiyat olmaları ve emeğin ücreti olmaları itibariyle şer-i hükümlere bağlamıştır. Mesela biriktirilmelerini haram kılmıştır. Keza altın ve gümüşü değişmez sabit muayyen hükümlere bağlamıştır. Mesela

nakit olmaları ve satılan şeylerin fiyatı olmaları itibariyle altın ve gümüşte zekatı farz kılmıştır. Altın dinara ve gümüş dirheme göre bu ikisine muayyen nisaplar tayin etmiştir. Mesela diyeti farz kılarken diyetin altın ve gümüş olarak ödeneceğini ve diyet için altın olarak bin (1.000) dirhem, gümüş olarak on iki bin (12.000) bin dirhem muayyen bir miktar belirlemiştir. Yine hırsızlıkta el kesmeyi vacip kılarken hırsızın elinin kesildiği miktarı altın olarak dörtte bir dinar, gümüş olarak üç dirhem belirlediği gibi nakit muamelelerinde sarf hükümlerini belirlerken bunları da altın ve gümüşe göre belirlemiştir.

İslam'ın tedavülde nakit para ve alım-satımlarda fiyat olmaları vasfıyla altın ve gümüşü bu şer-i hükümlere bağlaması, Resul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in altın ve gümüşün kendisiyle emtiaların fiyatının ve emeğin ücretinin takdir edildiği standart nakit birimi kılınmasını ikrar etmesidir.

Bu da İslam'da nakdin altın ve gümüş olarak itibar edildiğinin göstergesidir. Çünkü nakde ilişkin bütün hükümler altın ve gümüşle ilişkilendirilmiştir.

Binaenaleyh Müslümanların nakdi altın ve gümüş olmalıdır. Hilafet Devleti de nakdi altın ve gümüş yapmalı ve Resullullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem] ile ondan sonraki halifelerin dönemlerinde olduğu gibi altın ve gümüş sistemine göre hareket etmelidir. Binaenaleyh Hilafet Devleti, kendisine has muayyen şekil ve tarzda dinar ve dirhemler bastırmalıdır. Dinarın ölçüsünü, miskalin ölçüsü olan bir dinar için 4,25 gram olan şer-i dinar ölçüsü ve gümüş dirhemnin ölçüsünü yedi miskal olarak isimlendirilen,

yani her bir 10 dirhem 7 miskale denk geldiği şer-i dirhem ölçüsü yapmalıdır. Dolayısıyla 2,975 gram ağırlığında dirhemler bastırır.

Parasal problemleri ve bütün dünyayı saran enflasyon fenomenini bitirmeye, parasal istikrarı, döviz kurlarında istikrarı oluşturmaya ve uluslararası ticareti geliştirmeye muktedir tek sistem altın ve gümüş sistemdir. Uluslararası para, uluslararası ticaret ve global ekonomi üzerindeki Amerikan ve Amerikan dolarının tahakkümüne son vermek ancak altın ve gümüş sistemi ile mümkündür. Zira altın sistemine geri dönülmesiyle dolar dünyadaki her türlü etkisel değerini yitirecektir.

- **Öğretim Siyaseti:**

Öğretim müfredatının üzerine kurulduğu esas; İslam akidesi olmalıdır. Ders konuları ve öğrenim yöntemlerinin tamamı, öğretimde bu esasın dışına çıkılmasına engel olacak şekilde hazırlanır.

Öğretim siyaseti; İslami akliyeti ve İslami nefsiyeti oluşturmaktır. Dolayısıyla öğretimi yapılmak istenilen bütün ders konuları bu siyaset esasına göre hazırlanır.

Öğretimin gayesi; İslami şahsiyeti oluşturmak ve insanları, hayatın işlerine ilişkin ilimler ve bilgiler ile donatmaktır. Binaenaleyh öğretimin bütün merhalelerinde İslami kültür öğretilmelidir.

• **Genel İlişkiler ve Harici Siyasetle İlgili Fikirler ve Hükümler:**

Siyaset; ümmetin işlerini dahilen ve haricen götürmektir. Bu da devletin nizamı insanlara tatbik etmesi, işlerini götürmesi, içerideki maslahatlarını gidermesi, devletlerarası durumu ve devletlerarası duruma etki eden büyük devletlerin siyasetini bilmesi, davetin davet ve cihat yoluyla dünyaya taşınmanın gerekliliklerine göre diğer devletlerle harici ilişkiler kurması ile olur.

Ümmet ve ümmet içerisindeki mevcut partilerin siyaset etmesi ise ümmetin işlerini götürmede, bulunduğu tasarruflarda ve amellerde yöneticiyi muhasebe etmesi, ona nasihat etmesi, Müslümanların işleri ve durumu ile ilgilenmesiyle olur.

• **Dâr-ul İslam ve Dâr-ul Küfür:**

Dâr-ul İslam, halkının çoğu gayrimüslim olsa da üzerinde İslami hükümler tatbik edilen ve güvenliği İslam emanı altında olan dârdır.

Dâr-ul küfür ise halkının çoğu Müslüman olsa da üzerinde küfür hükümleri tatbik edilen ve güvenliği küfür emanı altında olan dârdır. Zira bir dârın dâr-ul İslam veya dâr-ul küfür olması bakımından onda önemli olan halkının dini değil üzerinde tatbik edilen hükümler ve kendisi ile emin olduğu emandır.

Bugün Müslümanların beldeleri arasında yönetimde ve hayat işlerinde İslam hükümlerini tatbik eden hiçbir belde ve

devlet bulunmamaktadır. Bunun içindir ki halkı Müslüman olmasına rağmen hepsine dâr-ul küfür olarak itibar edilir.

Bundan dolayı İslam, bütün Müslümanlara dârlarını dâr-ul küfürden dâr-ul İslam'a çevirmek için çalışmayı vacip kılar. Bu da Hilafet Devleti olan İslam Devleti'ni kurmak, bir halife nasbetmek ve Hilafet Devleti'nin kurulduğu beldede aralarında Allah'ın indirdikleriyle hükmetmesi, yani kendilerine İslam hükümlerini tatbik etmesi için ona biat etmekle olur. Sonra da Hilafet Devleti ile birlikte geri kalan İslam beldelerini Hilafet Devleti'ne ilhak etmek için çalışırlar. Böylece o beldeler Dâr-ul İslam'a dönüşür. Sonra da İslam'ı davet ve cihat yoluyla bir risalet olarak dünyaya taşırlar.

- **Cihat:**

Cihat; Allah'ın kelimesini yüceltmek ve davetini yaymak için doğrudan veya para yardımında bulunmak veya fikirle veya kuvvet toplamakla veya benzeri şeylerle Allah yolunda savaşta çaba harcamaktır. Dolayısıyla Allah'ın kelimesini yüceltmek ve İslam'ı yaymak için savaşmak cihattır ve bu farzdır. Cihadın farziyeti Kuran ve sünnetle sabittir. Zira cihadı vacip kılan onlarca ayet ve hadis varit olmuştur.

Başlangıçta cihat farz-ı kifayedir. Düşmanın saldırması halinde ise farz-ı ayındır. Başlangıçta cihadın farz-ı kifaye olması demek, düşman bizimle savaşmaya başlamasa da önce bizim başlamamız demektir. Eğer herhangi bir Müslüman herhangi bir zamanda savaşı başlatmazsa, bütün Müslümanlar savaşı terk etmekle günahkâr olur. Bunun içindir ki cihat savunma harbi değildir. Cihat, ancak Allah'ın

kelimesini yüceltmeye yönelik bir harptir. Kafirler bize saldırmasa da başlangıçta İslam'ı yaymak ve İslam davetini taşımak için gereklidir.

• **Devletlerarası İlişkiler:**

İslam Devleti'nin dünyadaki mevcut diğer devletlerle olan ilişkisi aşağıdaki hususlara dayanır:

1. İslam âlemindeki mevcut devletlere tek bir belde olarak bakılır. Dolayısıyla harici ilişkiler kapsamına girmezler, onlarla olan ilişkiler harici siyasetten sayılmaz ve hepsini tek bir devlet altında birleştirmek için çalışılmalıdır.

Müslümanlar, diğer insanların dışında bir ümmettir, tek bir devletin ve tek bir yapının altında tek bir ünite olmalıdırlar. Bunun içindir ki onlarla olan ilişki devletlerin harici ilişkileri kapsamından sayılmadığı gibi harici siyasetten de sayılmaz. Bilakis dahili siyasetten sayılmalıdır. Bundan dolayı onlarla diplomatik ilişkiler kurulmaz ve anlaşmalar yapılmaz. Bilakis hepsini tek bir devletin, yani Hilafet Devleti'nin altında birleştirmek için çalışılmalıdır. Eğer dârları dâr-ul İslam ise bu devletlerin tebaasına birer yabancı olarak bakılmaz ve onlara Hilafet Devleti'nin tebaasının fertlerine muamele edildiği gibi muamele edilir. Eğer dârları dâr-ul küfür ise kanları ve malları hakkında korunmakla birlikte onlara dâr-ul küfür tebaası olarak muamele edilir.

2. Bizimle kendileri arasında ekonomik veya ticari veya iyi komşuluk veya kültürel anlaşmalarının olduğu devletlere anlaşmalarda belirtilenlere göre muamele edilir.

Anlaşmada belirtilmesi halinde fiilen aynı muamelede bulunulması şartı ile bu devletlerin tebaası pasaporta gerek olmaksızın kimlikle ülkeye girme hakkına sahiptirler. Bu devletlerle olan ekonomik ve ticari ilişkiler onların güçlenmelerine yol açmayacak şekilde zaruri olması şartıyla belirli şeyler ve belirli niteliklerle sınırlı olmalıdır.

Her ne kadar bizimle bu devletler arasında anlaşmalar olsa da İslam otoritesine tabi olmayan kafirler olmalarından dolayı bunlar hükmen muharip devlet sayılırlar. Dolayısıyla onlar da muharip sayılırlar. Çünkü Resul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem], şöyle buyurmuştur:

“Allah’tan başka ilah yoktur ve Muhammed Allah’ın Resulü’dür deyinceye kadar insanlarla savaşmakla emrolundum.” [el-Buhari rivayet etti] Bu hadis geneldir. Çünkü bizimle onlar arasında anlaşmalar vardır. Dolayısıyla onlar hükmen muharip sayılırlar. Bunun içindir ki anlaşmalar daimi değil sınırlı süreliğine olmalıdır.

3. Kendileriyle aramızda anlaşma olmayan devletler, Amerika, İngiltere ve Fransa gibi sömürgeci devletler ve Rusya gibi Müslümanların beldelerine göz diken devletler hükmen muharip devletler sayılırlar. Onlara karşı tüm tedbirler alınır ve onlarla hiçbir diplomatik ilişki kurulmaz. Bu devletlerin vatandaşlarının, fiilen savaş olması dışında her fert ve her yolculuk için pasaport ve vize olması şartı ile beldemize girmeye hakkı vardır.

Bu devletler, İslam sultasına tabi olmayan kafir devletler olmalarından dolayı hükmen muharip devlet sayılırlar. Dolayısıyla onlar da muharip sayılırlar: Çünkü Resul

[Sallallahu Aleyhi ve Sellem] şöyle buyurmuştur:

... *“İnsanlarla savaşmakla emrolundum...”* Bu hadis geneldir. Fiilen değil de hükmen muharip sayılmalarına gelince; çünkü bizimle onlar arasında fiili savaş vaki olmadığı gibi bizimle onlar arasında ne bizim ne de onlar tarafından fiili savaş hali ilan edilmiştir. Yukarıdaki bentte ifade ettiğimiz gibi onlarla daimi anlaşmaların yapılması caiz değildir.

Bu devletlerin hepsi veya bir kısmı ile fiili savaş hali olduğunda, yani Müslümanların beldelerine saldırdıklarında dördüncü bent uyarınca bunlara fiili savaş muamelesi yapılır. Bunun içindir ki hem Irak ve Afganistan’a saldırmalarından sonra Amerika ve İngiltere hem de Müslümanların herhangi bir beldesine savaş ilan eden başka herhangi bir devlet fiilen muharip devlet olmuştur ve bizimle onlar arasındaki bu savaş hali olduğu sürece onlara fiili harp hükümleri uygulanır.

4. Mesela “İsrail” gibi fiilen muharip devletlere karşı tüm tasarruflarda savaş hali esas alınır. Bizimle onlar arasında ateşkes olsun yada olmasın onlara onlarla fiili savaş halindeymişiz gibi muamele edilir ve vatandaşlarının tamamının beldemize girmesi yasaklanır.

Fiilen muharip olan bu devletlerle kalıcı barış yapılması, yani savaşı kalıcı olarak durdurmak veya kalıcı ateşkes yapmak caiz değildir. Çünkü bu kıyamet gününe kadar sürdüğü halde cihadı durduracağı gibi kalıcı ateşkes, Allah Subhânehu İslam’ı bütün dinlere galip kılıncaya kadar sürecek olan İslam’ın yayılmasını da engeller. Oysa Allah

Subhânehu, şöyle buyurmuştur:

“Fitne kalmayınca ve din bütünüyle Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın!” [el-Enfâl 39]

Ve Resul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] şöyle buyurmuştur:

“Cihat, Allah’ın beni göndermesinden ümmetimin sonu Deccal ile savaşınca kadar devam edecektir.” [Ebu Davud, Enes RadıyAllahu Anh kanalıyla tahrir etti]

Bu devletlerle geçici sulh yapılmasına ve savaş halinin geçici olarak durdurulmasına gelince; buna bakılır:

a- Bizimle kendisi arasında fiili savaşın yaşandığı devletin varlığı İslami olmayan bir toprak üzerinde ise İslam’ın ve Müslümanların maslahatına olması ve şeriatın ikrar etmesi şartıyla onunla geçici ateşkesle sulh yapılması, yani onunla savaş halini geçici bir süreliğine durdurmak caizdir.

Bunun delili, Hudeybiye Sulhu’dur. Zira Hudeybiye Sulhu, Resul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]’in Medine’de kurduğu devlet olan İslami Devlet ile henüz İslam’ın fethetmediği, yani İslami toprak olmayan topraklar üzerinde bulunan Kureyş’in devleti arasında olmuştur.

b- Fakat bizimle kendisi arasında fiili savaşın vaki olduğu devletin varlığının tamamı İslami bir toprak üzerinde bulunuyorsa, yani Filistin’i gasp eden Yahudi devleti “İsrail” gibi varlığını henüz Müslümanların fethetmediği bir toprakta değilse bu devletle sulh yapmak caiz değildir. Çünkü hem bu devletin kuruluşu şeran batıldır hem de onunla sulh yapmak onun lehine vazgeçilmez olan İslami bir

topraktan vazgeçmektir. Bu ise haramdır ve İslam'da bir cürümdür. Bilakis Müslümanların beldelerindeki meşru olmayan yöneticilerin bu devletle yaptığı bir ateşkes olsun yada olmasın onunla olan fiili savaş hali devam etmelidir.

Hakeza bir karış toprak üzerinde dahi olsa Yahudi devleti ile yapılan her türlü sulh, şeran haramdır. Çünkü o, gasıptır, saldırgandır ve varlığının tamamı Müslümanların toprakları üzerinde kurulmuştur. Dolayısıyla onunla sulh yapmak, onun lehine İslami bir topraktan vazgeçmek, onu sahiplenmesine ve oradaki Müslümanlara hakim olmasına imkan vermektir ki bu da şeran caiz değildir. Oysa İslam, tüm Müslümanların Yahudilerle savaşmasını kaçınılmaz kılmıştır. Dolayısıyla Müslümanların orduları savaş için seferber edilir, muktedir olanlar askere alınır ve bu durum Yahudi devleti yok edilip Müslümanların beldesi kurtarıncaya kadar devam eder. Allahuteala şöyle buyurmuştur:

“Muhakkak ki Allah, kafirler için müminler aleyhine asla bir yol (sulta) kılmayacaktır!” [en-Nisâ 141] Ve şöyle buyurmuştur:

“Size kim saldırırsa, siz de onun saldırdığı gibi ona saldırın.” [en-Nisâ 141] Ve şöyle buyurmuştur:

“Sizi çıkardıkları yerden siz de onları çıkarın.” [el-

Bakara 191]

5. Hilafet Devleti'nin diğer devletlerle ortak savunma ve karşılıklı güvenlik anlaşmaları yapması ve bunlarla ilgili olarak üslerin, havaalanlarının ve limanların kiraya verilmesi gibi askeri kolaylıklar sağlama anlaşmaları

yapması caiz olmadığı gibi kafir devletlerden ve ordularından yardım istemesi, kredi ve yardım alması da caiz değildir.

İslam, bu anlaşmaları haram kılmıştır. Dolayısıyla Müslümanların diğer küfür devletleri ile bu anlaşmaları yapmaları haramdır. Çünkü bir Müslümanın küfür râyesi altında veya küfür yolunda veya kafir bir devlet için savaşması veya kafire Müslümanlar veya İslam toprağı lehine otorite vermesi haramdır.

Aynı şekilde Resul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem], Müslümanların kafir devletlerden yardım istemesini de yasaklamıştır. Zira Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in şu kavlından dolayı müşriklerin ateşi ile aydınlanmak

nehyedilmiştir: *"Müşriklerin ateşi ile aydınlanmayın."* [Ahmed rivayet etti] Burada ateş savaşa kinayedir. Ve şöyle buyurmuştur:

"Biz bir müşrikten yardım istemeyiz." [Sahih-i İbn-u Mâce]

Müslümanların, meselelerini çözmeleri için Amerika veya Rusya veya İngiltere veya Fransa'ya havale etmeleri gibi meselelerini kafir devletlerin ellerine teslim etmeleri de caiz değildir. Çünkü kafir devletlerden ve askerlerinden yardım istemek veya meselelerimizi onların eline teslim etmek bu devletlerin bu sayede Müslümanların üzerinde nüfuz, hakimiyet ve otorite sahibi olmasına yol açar. Oysa Allah, Müslümanların kendi üzerlerinde kafirlere otorite vermesini yasaklamıştır.

Bu devletlerden kredi ve yardım alınmamasına gelince; çünkü onlar hem krediyi fazlalık karşılığında verirler ki bu

riba olmasından dolayı haramdır hem de bu krediler ile yardımlar kafir devletlerin Müslümanlar ve beldeleri üzerinde hakimiyet kurmalarına bir vesiledir ki bu [

] “Harama götüren vesile haramdır” kaidesi gereği haramdır.

6. Müslümanların Birleşmiş Milletler Örgütü, Dünya Bankası ve Devletlerarası Kalkınma Örgütü gibi küresel örgütlere katılmaları da caiz değildir. Çünkü bu örgütler, İslam hükümleri ile çelişen bir esasa dayanmaktadırlar. Aynı şekilde Müslümanların Arap Konferansı Örgütü, İslam Konferansı Örgütü ve Ortak Savunma Paktı gibi örgütlere ve bölgesel paktlara katılmaları da caiz değildir.

Bu örgütler, büyük devletlerin özellikle de Amerika'nın özel çıkarlarını gerçekleştirmek için kullandıkları ellerindeki birer araçtır. Dolayısıyla bunlar, kafirlerin Müslümanlar ve beldeleri üzerinde nüfuz oluşturmaya dönük bir vesiledir. Bu ise şeran caiz değildir. Çünkü harama götüren vesile de haramdır.

Ayrıca Müslümanların beldelerindeki bölgesel örgütler, Müslümanların beldelerinin parçalanmışlığının pekiştirilmesini ve tek bir devlet altında birleşmelerinin engellenmesini sağlar.

Duamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamddir

H. 15 Cumâde'l Ulâ 1431

M. 29 Nisan 2010